CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Director
PAUL LĂZĂRESCU
Redacția și Administrația
Calea Victoriei, Nr. 133, et. 2
Sector I Cod 70 179
Cont virament la BNR Succursala Municipiului București nr. 45.10.50. 11.008
4 pagini — 3 lei

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC — CREȘTIN ȘI DEMOCRAT

ANUL XXIII
(Seria a IV-a nr. 310)
MARTI
26 februarie 1991

Amintirea lui IULIU MANIU

Aș vrea să spun, în cîteva cuvinte simple și fără nici o oratorie, ce semnificație are azi amintirea lui Iuliu Maniu pentru generația mea de intelectuali care se află într-o situație destul de particulară. Pe de o parte, alături de mulți alții, ne-am format într-o epocă ce aparține în mod evident trecutului. Personal am fost cunoscîntă de personalitatea lui Iuliu Maniu, încă în deceniul trei. Deci într-o perioadă cînd eram cu toții foarte tineri. Această imagine s-a precizat definitiv în anii 1944—1948 cînd personalitatea lui Iuliu Maniu s-a impus drept cea mai importantă și mai semnificativă a rezistenței anticomuniste din România. Pe de altă parte însă — pentru noi toți — care nu sîntem chiar din partea locului, era firesc să ne fi format dezore Iuliu Maniu o imagine intuitivă diferită. Mai generală și mai simbolică, în orice caz. Pentru noi Iuliu Maniu a fost și a rămas o figură cu adevărat reprezentativă a țării întregi. Deci, cîteva cuvinte, în această perspectivă care depășește — să spunem — unele condiționări, poate prea specifice.

Două aspecte ale personalității lui Iuliu Maniu ni se par esențiale și amîndouă vor crește fără îndoială și mai mult în perspectiva viitorului. Una este capitală și ea n-a fost înțeleasă — nici nu putea fi încă bine înțeleasă — în „vechiul regat" unde stăpînea în politică o altă mentalitate. Alci, bine înțeles, n-au fiosit personalități comparabile cu Iuliu Maniu (și mă gîndesc în special la Ionel Brătianu). Dar nivelul și direcția spiritului public era altă foarte diferită: destul de politicianistă și de coruptă, de combinativă și adesea venală. Corupția și un anumit bizantinism fanariot au fost, de altfel, denunțate în mod frecvent în presa vremii. Între această mentalitate și spiritul politic cu care venea Iuliu Maniu la București, după Unire, nu puteau exista afinități reale. De unde conflicte, neînțelegeri acuzații frecvente de regionalism, de „ardelism" și altele. Despre ce era de fapt, vorba? Iuliu Maniu venea în politica „vechiului regat" cu o rigoare, cu o intransigență și cu o moralitate severă care nu puteau fi asimilate în nici un caz de mentalitatea politicianistă și coruptă a epocii.

Aș vrea să amintesc doar două întîmplări profund semnificative — dacă vreți — două „anecdote politice". Una se referă la Carol al II-lea și la Iuliu Maniu, primul său ministru. Scena se petrecea în 1930. La Palat, la o recepție. Carol al II-lea dorește să-l prezinte d-nei Elena Lupescu, așa zicînd favorita regelui, cu vorbele: „Vă prezint pe primul meu ministru". La care Iuliu Maniu răsunde rigid și foarte demn: „Pe fostul dvs. prim-ministru". După care, întoarce spatele și-și dă, efectiv, demisia.

Scena a izbit conștiințele contemporane și a fost reținută și de unii memoriști. Ea a ajuns și la mine, foarte, foarte tînăr, sub formă de folclor oral, politic. Mi-s-a părut extraordinară, ca gest de inconformism, de sfidare, de independență, în sfîrșit, de „avangardă". Într-o lume de ploconeli și lingușiri regaliste cineva stătea drept și teanăn. Dimire și admirație spontană, dar confuză încă. Simteam că este vorba de ceva mai mult, chiar de mult mai mult decît un simplu gest de bravadă și de opoziție politică. Treptat, m-am informat și mi-am dat seama de întreaga coerență și semnificație profundă a gestului. Carol al II-lea, cînd a venit în țară și luase angajamentul față de partidele politice de a veni fără Elena Lupescu. Aceasta pentru a asigura curții regale un necesar prestigiu și pentru a o invita să dea un exemplu de moralitate. Nu de corupție și de trafic de influență. Iar Carol al II-lea și-a călcat cuvîntul. Adică exact ceea ce nu putea admite conștiința politică și morală riguroasă și intransigentă a lui Iuliu Maniu.

El credea — și noi credem și azi — că acțiunea politică — oricît de flexibilă ar fi, sau ar fi obligată uneori de necesități să fie — trebuie să se inspire și să aibă, totuși, la bază și un minim de principii și de valori morale. Pentru ai-dat coerență și stabilitate forță morală și continuitate. O politică amorală, de nură improvizație oportunistă nu duce de fapt nicăieri. Este doar un factor de corupție și de destrămare a conștiinței publice a unei țări și a societății.

ADRIAN MARINO

(Cuvînt la comemorarea lui Iuliu Maniu, Cluj, 19 februarie 1991).

(Continuare în pag. a 3-a)

PROTEST

PARTIDUL NAȚIONAL ȚĂRĂNESC — CREȘTIN și DEMOCRAT a luat act de restructurarea făcută de conducerea televiziunii. Din programul existent a fost eliminată emisiunea „PUNCTE DE VEDERE" destinată partidelor politice reprezentate în parlament care erau îndreptățite în calitate de OPOZIȚIE PARLAMENTARĂ să-și exprime convingerile în spirit democrat. Opoziției oficiale i-a fost refuzat dreptul de a se adresa prin televiziune, în timp ce P.N.T.-C.D. PROTESTEAZĂ împotriva acestei măsuri și invederează că Televiziunea Română a săvîrșit o gravă abatere de la democrație, de la principiile etice și a încălcat legile țării și anume:

— A încălcat prevederile Legii Nr. 92 din 1990, care stabilește că partidele de opoziție constituie organizațiuni ale Statului, egale în drepturi cu cele ale guvernului.

— A încălcat principiile democrației, care stau la baza Statului de drept, instituit prin revoluția și sacrificiile tineretului român.

— A săvîrșit un abuz de putere, nesocotind principiul că Televiziunea Română trebuie să fie o instituție independentă a întregului popor și a organizațiilor politice constituite prin lege.

— A săvîrșit un act de ineptie la destabilizare socială și politică, pentru care rămîne răspunzătoare în fața națiunii.

Prin eliminarea din program a Punctelor de vedere prezentate de partidele politice reprezentate în parlament, a făcut direct dovada, caracterului dictatorilor, că este asemănătoare unei singure forțe politice și și-a asumat răspunderea directă de promovare a unui regim sprijinit pe un partid unic.

— A jignit întreaga populație și în mod deosebit naționalitățile conlocuitoare promovînd destrămarea coeziunii sociale.

— A săvîrșit eroarea gravă, față de Președintele și guvernul țării, încălcînd declarațiile repetate ale acestor factori de conducere, care au afirmat aderiunea lor la principiile democrației autentice și care s-au angajat să respecte drepturile omului și sistemul pluripartidiste.

— A redus credibilitatea Președintelui în fața opiniei publice mondiale, privitoare la intențiile de democratizare reală a țării.

Oferind spațiul emisiunilor politice exclusiv partidului de guvernămînt, Radio-Televiziunea Română a dezvăluit lumii întregi că promovează drumul spre totalitarism. Prin această măsură a contribuit la înrăutățirea imaginii guvernului atît în țară cît și în străinătate.

Măsura luată de conducerea Televiziunii contribuie în mod hotărîtor la blocarea intrării țării noastre în instituțiile europene. Această măsură reprezintă o gravă eroare care contravine normelor democratice internaționale și atrage răspunderea politică, socială și morală prevăzute de legile în vigoare și de normele democratice internaționale.

În același timp Televiziunea Română a încălcat și angajamentele luate de reprezentanții parlamentului și ai guvernului, care s-au angajat în fața organismelor internaționale să instaureze în România democrația și să respecte drepturile omului, și a închis și pe această cale posibilitatea țării noastre de a fi acceptată în comunitatea popoarelor civilizate și democratice din Europa.

CONDUCEREA PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC — CREȘTIN ȘI DEMOCRAT —

ROMÂNIA (sub Iliescu) în conștiința lumii

Am folosit acest titlu de tristă amintire pentru a subliinia de la început pericolele ce pîndesc din nou poporul român, de care lumea liberă este din ce în ce mai conștientă, după cum o dovedesc știrile de mai jos.

● Agențiile internaționale de presă ne-au adus la cunoștință o veste care ne-a bucurat și întristat deopotrivă: Cehoslovacia a fost admisă în Consiliul Europei ca membru cu drepturi depline, fiind după Ungaria, a doua țară din fostul Europei care primește acest statut. Vestea ne-a bucurat deoarece reprezintă pentru foișa noastră vecină de la nord, de care am fost despărțiți după cel de-al doilea război mondial prin samavolnicile de Stalin și imperialismul sovietic, recunoașterea fermă a angajării sale pe calea democrației și a respectării drepturilor omului. Bravo Cehoslovacia! În același timp, vestea ne-a întristat deoa-

S. S.

(Continuare în pag. a 2-a)

POLITICIANISM

Politicianismul este un fenomen politic, actualmente resimțit ca un specific al manifestării Puterii neocomuniste instaurate în România după revolta populară anticomunistă din decembrie 1989.

În afară de mișcările violente de instăpînire și de conducere în stat, încălcînd cu teroriștii din decembrie 1989, continuînd cu spargerea în forță a celor mai importante manifestații populare anticomuniste — culminînd cu „mineriada" din iunie 1990 — cu organizarea a diferite detasamente de represiune, cu posibilitatea instrumentării armatei într-o represiune directă sau în factor de dizolvare a nemulțumirii populare organizate — a se vedea amenințările din decembrie 1990 din Ardeal, amenințarea cu militarizarea căilor ferate ori, mai mult, amenințarea cu dictatura militară — politicianismul este una dintre armele frecvent utilizate de către Putere și a cărui explicare completează dimensiunea actuală a fenomenului politic românesc.

Definit strict la obiect, politicianismul este o mașinație, o practică a acelor persoane care, în disputa pentru ocuparea unor poziții cît mai sus-puse în

CORNELIU OLARU

(Continuare în pag. a 3-a)

Luni, la sfîrșit de săptămînă

Iată-ne trecuți binișor de un an de la „emanația" spontană, apropiindu-ne cu pași repezi de împlinirea altuia de guvernare „originală". Bilanțul este cunoscut: o economie de pușlată (nu e greșeală de tipar), dolarul ajuns la 225 lei, producția scăzînd îngrijorător, fenomenul infractional crescînd vertiginos în pas cu prețurile, în timp ce salariile devin tot mai mult retribuții. Singura constanță — magazinele: tot goale.

Deci, nimic nou sub trandafir. Istoria se repetă, numai că ceea ce înainte a fost tragedie, acum este comedie. Dacă încerci să critici sfarea de fapt, vizibilă și cu ochiul liber, ești acuzat de destabilizare. Dacă intri în grevă, un drept acordat de însăși Noua Putere, ești acuzat de sabotaj. Dacă ieși în stradă cu o pancartă, ești acuzat de tulburarea liniștii publice.

Desigur, e greu să scoți țara din haosul în care a lăsat-o Ceaușescu, să liberalizezi o economie excesiv centralizată. Cu atît mai greu este atunci cînd nu vrei cu adevărat să o faci sau cînd pur și simplu ești incompetent. Înainte de a fi un sistem, comunismul este o mentalitate. Trimisul nostru special de la Casa Scînteii, I.V. Lenin, avea dreptate cînd spunea că o economie se schimbă mai ușor sau mai puțin ușor, crea ce se schimbă enorm de greu fiind mentalitatea oamenilor. Acel „Din haos, doamne-am apărut / Și m-aș întoarce-n haos"... capătă noi valențe.

Impactul social este dezastruos. Pe zi ce trece devenim tot mai triști, mai scîrbiți și mai indiferenți. Ne cufundăm treptat în aceleași întuneric din care, o clipă, ieșiserm. Zilele trec doar în calendar și doar în calendar ne apropiem de secolul XX. Românul continuă să privească în vitrinele magazinelor pe valută ale românilor, aici, în România, cu ochi blînzi și răbdători. Am rămas un tărîm al viselor, nu de vis, și ne trăim în continuare viața între iluzia anului trecut și speranța celui care urmează. Între timp, mai murim puțin. Puțin de tot, atît cît e necesar pentru liniștea noastră.

Dar cine să vadă durerea din ochii acestia blînzi care se înalță neputincioși către cer, în fiecare lună, la sfîrșit de săptămînă.

SORIN PETRESCU

ZIARUL „DREPTATEA" VA ÎNCEPE CU DATA DE 27 FEBRUARIE a.c. PUBLICAREA UNUI CICLU DE ARTICOLE ÎN SCOPUL CLARIFICĂRII DREPTURILOR CARE DECURG PENTRU CETĂȚENII ȚĂRII DIN LEGEA FONDULUI FUNCIAR.

Lupta terestră pentru eliberarea Kuweitului a început!

Duminică, 24 februarie, a.c., la 4 dimineața, ora Bagdadului, 8 ora Bucureștiului, trupele forței multinaționale constituite în acord cu rezoluțiile Consiliului de Securitate au declanșat acțiunea finală terestră, amfibie și aeriană care va duce la eliberarea Kuweitului, în urma ordinelor primite de la președintele S.U.A., George Bush, primul ministru al Marii Britanii, John Major și președintele Franței, François Mitterrand. O armadă formidabilă participă la această acțiune, fiind formată de trupe terestre din 11 state, S.U.A., Anglia, Franța, Kuweit, Siria, Arabia Saudită, Egipt și cele 4 Emirate de la Golf și forțe aeriene și maritime din 29 de state. Declanșarea atacului a survenit la 38 de zile de la începerea războiului aerian în cursul căruia se apreciază că au fost distruse 39% din tancurile irakiene, 32% din mașinile blindate, 48% din piesele de artilerie, sute de avioane de luptă ascunse în bunkere și de rampe fixe și mobile de lansare a rachetelor Scud, cu o rază de acțiune de pînă la 800 km., zeci de nave de război, puncte de comandă, instalații de telecomunicații etc. După ultimele evaluări, armata irakiană era înainte de începerea războiului a patra armată din lume, iar pentru constituirea și dotarea ei Saddam Hussein a cheltuit peste 100 de milioane de dolari în ultimii zece ani!

Acțiunea a fost declanșată după expirarea ultimatumului dat de forța multinațională lui Saddam Hussein și după respingerea de către aliați a planului de pace propus de Mihail Gorbaciov, plan care făcea prea mult concesii irakienilor, îndepărtîndu-se de litera rezoluțiilor Consiliului de Securitate.

De asemenea, ea a fost grăbită de înteirea în ultimele zile a represiunilor, asasinatelor și distrugerile comise de armata irakiană în Kuweit; jafuri, violuri, execuții sumare de adolescenți kuweitieni de 12—13 ani în fața familiilor lor, de femei și bărbați, incendierea a

ȘERBAN SĂNDULESCU

(Continuare în pag. a 4-a)

Pulsul culturii române

Un cetățean onorabil nu e un grangur. Ce-i acela un grangur, vă veți fi întrebînd dv nedumeriți. Foarte exact n-aș putea să vă răspund. Dar vă pot povesti o mică întîmplare. Într-o zi, pe Calea Victoriei fiind, a trecut un grangur; de unde știu că era grangur (și încă unul mare)? Pentru că, pe trotuare lumea se oprea ca la un spectacol de zile mari; circulația oprită, cîteva mașini ale poliției cu sirenele deschise trec la distanță de cîteva secunde una după alta, după care urmează suita, alcătuită din cîteva mașini, marcă străină, evident, care lucesc — strălucesc înconjurate perfect simetric, de polițiști pe motociclete, țapeni și siguri pe ei ca niște marțieni. Ce mai, ca-n filme... Și cineva de pe trotuar, privind cu mînie în urma convoiului strălucitor zice cu obidă: „Ăsta e un grangur mare!"

Dar, cum vă spuneam, un cetățean onorabil nu e un grangur. El poate fi, de pildă, un domn auctore respectabil, înconjurat nu de polițiști, Doamne ferește, ei, cel mult de cîțiva ciraci de duzină.

ACTUL I: DOMNUL AUCTORE ESTE PREZENTAT

Joi, 14 februarie, la orele 11, domnul auctore își lansează cartea la Librăria „Sadoveanu". Domnul auctore se numește Nicolae Baciu, iar cartea „Yalta și crucificarea României" editată de „Fundația europeană «DRAGAN»". Domnul auctore este prezentat cu toate marile și evidentele sale merite, cunoscute sau necunoscute nouă (vai de ignoranța noastră), de un domn, evident celebru, din moment ce nu și-a declinat identitatea, dar pe care ziarista prezentă la ceremonie, cu semeție, l-a numit, cu bunăvoință, de altfel, căci presupunea a fi ziarist de la radio.

ACTUL II:

DOMNUL AUCTORE SE PREZINTĂ

Domnul auctore e, cum vă spuneam, un cetățean onorabil. Scrie cărți. E înregimentat „Centrului european de cercetări istorice de la Veneția" coordonat de I. C. Drăgan. Cuetea „Yalta și crucificarea României" e și ea înregimentată. Într-un ciclu. „Căderea Europei" (cam apocaliptici domnii!); de ce nu s-ar studia și asa ceva „în cadrul programului de studii al centrului nostru de cercetări istorice"! Un act patriotic doar, și foarte românesc. Pentru că domnii sînt români verzi! Copyright-ul aparține „editurii Europa" și toate drepturile sînt „rezervate autorului pentru toate țările și toate traducerile cu excepția prezentei ediții românești acordate „editurii Europa". Greu de spus cît de întinsă e rețeaua fundației

DORA MEZDREA

(Continuare în pag. a 2-a)

Made in „Iosif Constantin Drăgan"

Colaps economic

(Azi mai rău ca ieri, dar mai bine ca mîine!)

Ne-a fost dat s-o auzim și pe asta! Din gura primului ministru. Rostită pe românește!

Guvernului format din tehnocrați, unul și unul, i-a ajuns cuțitu la os. „Mecanismul economic" nu mai vrea să funcționeze. E bolnav. E în colaps! Și economia săracă e gata să dea ortul popii! Cauzele? Dacă ar vrea și ar vrea această echipă de specialiști „unicati" (parcă așa i-a numit Silviu Brucan) le-ar putea explica pe înțelesul tuturor, deci și a celor nespecialiști în economie. Dar e mai scuzabil să arunci vina pe oamenii care nu vor să muncească, pe războiul din Golf (ce pornită ne-a deschis spre scumpirea benzinei!) pe tehnologiile învechite, etc... etc. Nu știu cum e nu mă prieșe prea bine care-i mecanismul „științific" ce ne-a adus aici. Știu numai că în cloșa în care am dărîmat dictatura comunistă și pe dictatori, țara săracă nu avea nici o datorie externă. Era curată ca lacrima. Din lacrima și foamea și frigul îndurat, ani la rînd, de noi toți.

Acum? Sîntem iar înglobați în datorii. În visteria țării s-a băgat mîna pînă la umăr, pînă am dat de fund. Oare toate cheltuielile sînt justificabile? Chiar am cheltuit pe ce trebuie? Vezi povestea cu airbusurile, și cîte or mai fi fost, că se umblă prin bugetul țării ca prin bubunarul propriu! Am prăduit și ajutoarele de parcă s-ar fi venit în veci pururi „la pomul lăudat", așa ain dat cu ele de-a asvîrlita. De s-au oprit multe din ele drept pe rafturile privatizatilor pe valută.

Contul LIBERTATEA la care au contribuit milioane de oameni cu dragă inimă s-a dus pe apă sîmbetei. N-a dat nimeni socoteală cum au fost cheltuiți acești bani. De parcă ar fi fost contul OMENIEI, asemănătoare cacialma de pe vremea odiosului și a sinistrei. Nici măcar pentru eroii revoluției n-au prea avut ochi, s-și vindece osisoarele frinte de „teroriști". Ne-a ajuns însă pentru olimbări în străinătate „du-te vino mielule"; excursii recomandă pentru susținerea stîlm noi cu „coșera cu Mondo a înghiți ceva și e din acest fond. Nu? Dar campania alegerilor? Ne-am dat de trei ori peste cap să curgă lapte și miere pînă la 20 mai. Și de cum a trecut Duminica orbului am prins a vedea și simți pe piele proprie chimiei trandafirului. Că tare mulți am mai fost căzuți în orbul găinii!

Ce mai încolo-n coace, am căpătat pentru propaganda fesenistă! Nu ne-am scumpit la nimic să ne alegem! Le-am mărit și lefurile unor categorii de oameni. La cine aveam noi interesul. Știm noi la cine! S-a dat și cel de al 13-lea salariu oprit de odios timp de patru ani. Tot la cine-am avut interesul. Să ne apere, să ne laude, să ne fesenească... Am făcut tot ce-am putut să ne fie cald culcușul. Am adus chiar și mineri, să „răsădească trandafiri" în Piața Universității. (Ați făcut un calcul cît a costat mineriada, tovarăși guvernanți?). Numai că trandafirul care-a înflorit în mai pentru liniștea noastră" a cam intrat în colaps. Asta e!

Cum de s-a ajuns aici? Judecați și dumneavoastră că sînteți oameni cu carte specialiști tehnocrați, unul și unul! Aveți curajul și recunoașteți.

Eu, ca nespecialistă în economie, afirm: că s-a ajuns aici pentru că într-un singur an încercați să ucideți SPERANȚA, domnilor tovarăși! Speranța în libertate, speranța în adevăr, speranța în ziua de mîine! Și unde nu e speranță nimic nu e!

RODICA RARĂU

„Idolul și Ion Anapoda"

Primul ministru român are reacții de copil țîfnos. Vă-zică un conflict grav de muncă, despre care se știa demult, a fost lăsat să izbucnească și să zdruncine societatea și economia noastră. Și atunci dl. Roman aranjează o campanie atît de dezgustătoare prin mediile „prietene", încît chiar rămîi cu impresia că nenorociții lia de cheferiști trăiesc mai ceva decît ministrii. Toate relele îi se sparg în cap, inclusiv o suită mizerabilă de procese de intenții. Întreg arsenalul propagandistic în cel mai pur stil ceaușist funcționează prin simpla apăsare pe buton. Și firește ca partea cealaltă n-are cum fi ascultată de natiune, fiindcă nu „încape". Chiar și așa, faptul că s-a ajuns la o asemenea tensiune, vădește încapacitatea puterii de a diagnostica și lecui boala de care suferă țara. Nici pe plan extern nu ne arătăm mai inteleenti. Ca să nu se spună că noi n-am vrut să intrăm în Mittel Eurona, dl. prim ministru trimite un colonel la Budapesta. Oglinjoara de price face mîlc. Feseneala siîderea. Supărat că n-a fost primit, primul ministru dă pe post scrisorica. Nu ne îndoim că de ar fi fost admis, scrisorica ar mai fi așteptat. Caragiale personifica naravul în numitul Agamiță Dandanache. Necunoscînd poziția preopinentului, nu pun în discuție răspunsul d-lui Roman, ci maniera de a se comporta. Să nu fi știut primul ministru că se pregătea întîlnirea celor trei? Dar cum a aflat Jelio Jelev? Prin diplomații săi, pesemne. Ai noștri dormeau, se vede treaba, în cizme. Așa că, în ultima secundă, s-a folosit de o cizmă autentică și a expediat-o la Budapesta pe post de opincă. Unde a fost tratată ca atare. Vaclav Havel, om manierat, doar scriitor, și-a trimis un vicepreședinte să îndulcească pilula. Primul ministru ar trebui să la aminte. Politica e lucru mare, domne, vorba unei romanțe(că tare-i plăceau și lui Ceausescu și circulă vorba că și dlui Iliescu). Reactionînd fără control dl. Roman își face mari deservicii. Dar și nouă, iubiții săi țărani!

VIOREL STIRBU

Conf. univ. dr. Gheorghe Dumitrașcu, senator de Constanța [IV]

OMUL POLITIC

Am insistat mai mult asupra „creației" istorice a d-lui Dumitrașcu, din perioada sa tovărășească, nu pentru că o cunoastere a ei ar fi indispensabilă marii mase de cititori, ci în speranța că alegătorii vor ști, în sfîrșit, pe cine au votat și, mai ales, pentru a ilustra ideea că Gh. Dumitrașcu se confundă cu opera sa. Această identificare a devenit la un moment dat periculoasă pentru ambii, în sensul că dacă sistemul care a generat-o va fi destiintat (nu doar formal, dar și structural), opera va muri odată cu el, creatorul devenind un anonim, nici măcar ilustru, adică încă un viitor posibil academician fără „bibliografie" (a lui G.D. fiind pur și simplu, în această eventualitate, stearsă din fișier și trecută la arhivă) ca și ilustrii săi precursori Elena Ceausescu și Al. Birlădeanu.

Fesenizat brusc de ideile revoluției, contemplată cu distantare estetică de pe malul mării, avînd deci o viziune de ansamblu asupra ei, nu ca cei direct implicati, care n-au sesizat decît amănuntele, G. D. s-a aruncat în politica deschisă (vorba vine) a devenit director onorific al ziarului „Farul" (asupra căruia vom reveni într-un nou articol), a fost propus candidat pentru senat și — cavaler al trandafirului fiind — s-a ales. La nivelul national a fost o vreme filozof, în sensul că a tăcut. Dintr-o dată, pe la sfîrșitul lui septembrie, pînă atunci a stat în banca lui, G.D. a fost pătruns de daimonium, și s-a avîntat cu disperare către afirmarea pe prima scenă a țării. Publicitatea l-a fost asigurată — e drept, nu cum ar fi dorit — de către TVR.

Nu se poate spune că înainte de revoluție G.D. n-a făcut politică. A făcut-o, și chiar constructiv, nefiind un simplu membru cotizant PCR, ci un militant activ, specialist în istoria partidului său, autor de studii și manuale pe această temă. A fost însă unul printre mai multi de aceeasi teapă si calibru, iar nu o primă personalitate. Adică ceea ce încearcă să devină acum. Trebuie să recunoastem că posedă o serie de avantaje: cîrlionți și barbă a la Otello, statură maiestuoasă, gestică elocventă, voce s(t)en(t)atorială și tot timpul dă senzația că ar avea ceva important de zis. Are în plus și atuul apartenenței la partidul de guvernămînt în mineă.

Cel mai mult s-a băgat în seamă cu ocazia întîlnirii dintre membrii Senatului și cei ai Sindicatului liber al TVR, cărora fca să-și scoată pîrleala (a nu l-au dat pe post cît trebuia) le-a tras un perdaf pe cinste, învătîndu-i pe deasupra cu convingere și mesele. A doua intervenție notabilă a însemnat punerea la zid a Timișoarei lui decembrie 1989, destabilizatoare.

A mai fost văzut de cîteva ori, ultima mare apariție epocală fiind cea din 11 februarie cînd, în fata parlamentului și a natiunii, și-a expus ideile pe care, pe plan local (în ziarul „Farul") le susținuse demult. Ne permitem să redăm integral acest discurs fulminant pentru a vedea că tot ceea ce a învătat cu temeinicie profesorul a fost atît de bine asimilat, încît poate fi aplicat întocmai la situația actuală, inversînd potintel termenii. Gheorghe Dumitrascu devine astfel o victimă a propriei sale stiinte, fiindcă despre constiintă, în cazul său, nu poate fi vorba. Personajul îsi calcă pe inimă doar în primul pasaj al textului, revenind asupra propriilor cuvinte din opera istorică, cuvinte pe care vi le-am citat într-un articol anterior: partidele istorice și ungurii au fost „reactionare" și „sabotoare" în cursul de istorie al PCR și tot ele destabilizează și acum. Așa zice lectia învătată, iar năravul din fire n-are leculre. Precizăm doar că intervenția oratorică a lui G.D. a stirnit nedumeriri asupra integrității sale psihice chiar în rîndurile colegilor săi de partid:

CUVÎNTUL SENATORULUI DUMITRASCU

„Cu 40 de ani în urmă, comunistii au impus cu forta, cu violentă, intrarea tărănimii în gospodării colective. A fost unul dintre momentele tragice ale istoriei României în general ale tărănimii în special.

La 40 de ani distantă, un neocomunism agresiv, terorist conduce tărănimea română la un proces de o mai mare gravitate decît cooperativizarea însăși.

GILDA LAZĂR

(Continuare în pag. a 2-a)

Figuri „însemnate" ale istoriei contemporane

www.arhivacolaj.com

Nevinovat precum Isus

De cîte ori, copii răsfoiam albumele de familie, mă opream cu evlavie asupra cîtorva fotografii nitorești de acum 50—60 de ani reprezentînd grupuri de săteni îmbrăcați în costume naționale și sărbătorind ceva, poate Sfîntul Ion, poate 10 Mai... În mijlocul lor făcînd totdeauna figură distinctă în grupul oficialilor" — preot, notar primar, șef de post — domina vizul, printr-o anume superbie a privirii, tînărul profesor Alexandru Samoilă, căruia ochelarii rotunzi de sîrmă îi dădeau un aer și distrat, și disiant. Nu era bogat, și prezența lui între notabilitățile tîrgului trebuie să se fi datorat exclusiv statului sale morale și intelectuale, capitalul caracteristic al profesorilor interbelici. Mi-l amintesc încă foarte bine, cu amănunte de comportament și vestimentație. Mai tîrziu i-am asociat fizionomia cu cea a tînărului Eliade (căruia trebuie să-i fi fost chiar congener), ambii acuzînd parcă în dosul lentilelor aburite oboseala trudei nocturne pe bucăți cărților. De altfel tocmai această oboseală îmi inspira mie, atunci elev de ciclu elementar, respect și deferență.

În 1957 însă spirala destinului său social declină brusc și dramatic. Este anul în care, deși tată a doi copii și deși strălucit pedagog, deținînd cu mult prin cultură necesitățile de instrucție ale unei școli comunale. Securitatea îl arestează, condamnîndu-l. În urma unui proces și recurs sumar la 15 ani de temniță grea. Derulîndu-se precipitat și inspirînd mare grozăvie mai ales prin faptul că în spațiul restrîns al satului rămăsese întrucîtva singular, evenimentul mi-a marcat puternic memoria copilăriei. Reținînd, de pildă, și astăzi, cu concretețea unei operații suportată pe viu, spaima cu care priveam în drumul către școală, printre genele coborîte convenitiv, dubele verzi — predecesoarele stelniste ale celor albastre contemporane — descărcînd la poarta profesorului rotunzi de securiști, pentru a-i confisca bruma de cărți sau a-l căuta sub codele.

Printre noi, școlarii și camarazii de joacă ai fiilor săi, circulau mai multe variante pentru motivul arestării. Se spunea de pildă că fusese ridicat în urma delațiunii unui învățător apropiat și bun amic (de fapt, ulterior, acesta chiar părăsea comuna); că fusese și se recunoscuse legionar (într-o vreme cînd noțiunea era asimilată cu cea de criminal profesionist); că nu se radiase în vicioare la o serbare școlară de 30 Decembrie și nu strigase izolatu' cu ceilalți „Trăiască Republica Populară Română"... Evident, supozițiile noastre erau ridicole, iar azi, par chiar hazlii. Dar cine îndrăznea atunci să le caute îndreptățirea sau verosimilitatea?

După revoluție, trecînd pe la Asociația Foștilor Deținuți Politici, am descoperit un obiect pe care mulți l-au evaluat poate doar prin simpla și imediata lui funcționalitate. Este vorba de acel avizier de un metru pătrat, clasat sub arborii seculari ai curții, în care se adăpostea, strînindu-se și suprapunîndu-se uneori, numeroase bilete și bilețele cu texte de felul: „Cine a cunoscut la Gherla pe fiul meu student la Medicină, de 22 de ani, fiind prin sinucidere (?!?), este rugat să ia legătura cu mama sa, la Baia Mare, telefon..."; „Cine știe ceva despre modul în care a murit, la Canal în 1954, părintele nostru..."; „Cine a cunoscut la Sighet pe preotul greco-catolic... dispărut..."; „Părinții în durerați și soț... mort la Pitești în..."; etc., etc. În acest trist mozaic epic, concurînd remușcările și rugămintea care nu-l puteau traversa fără să-ți dea lacrimile, am descoperit și un scurt mesaj adresat celor care, la Aiud în 1960, asistaseră la trecerea în neființă a profesorului Samoilă. Prin urmare, vainicilor tortionari nu le trebuiseră din cinsprezece ani decît trei pentru a-l da sfîrșit fragilul dascăl de istorie. Odios stahanovism!... Vă închipuiți ce s-ar fi întîmplat cu Iorga, Madgearu sau Argetoianu, să zicem, dacă anul 1947 i-ar fi prins în viață. Sau ce s-ar fi ales de Mircea Eliade, Emil Cioran, Al. Busuioceanu, Vintilă Horia, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Ion Ratiu și poate chiar de regele Mihai dacă nu aveau să treacă la timp granița.

Descoperind în autorul biletului pe unul din fii profesorului l-am căutat și l-am rugat să-mi dea amănunte privitoare la argumentația juridică a verdictului, care fusese, de fapt, o sinistră condamnare la moarte. Am aflat stupefiat că ea nu era departe de ipotezele noastre fantaziste de școlari. Fusese invinuit că știe și spune bancuri politice, că își permite să comenteze critic și dintr-o altă perspectivă decît cea oficială anumite evenimente internaționale, că nu se supune unor directive ideologice în sfera sa profesională. Neținînd membrul vreunui partid politic l-au declarat simpatizant legionar, pentru că o astfel de noțiune putea culoabiliza pe oricine în epocă. Ba mai mult! Un abuz de care se făceau vinovate chiar autoritățile — acela de a-l ține în arest preventiv chiar în ziua alegerilor din 1946 pentru a nu-și exercita dreptul la vot (s-a apelat deci și la această modalitate de falsificare) — a devenit și el, printr-o logică întortocheată probă a acuzării. Pentru susținerea acestor aberații au fost chemați și folosiți ca martori — se înțelege că sub tăgăduirea unor amenințări fără număr, care, am văzut se puteau concretiza prin intermediul altor martori inspăimîntați — colegi și prieteni intimi, alături de care profesorul trăise evenimentele cardinale ale existenței fără să-și rețină sau să-și filtreze ad-hoc gîndurile și poznirile. Tot fiul său mi-a arătat și o fotografie a cimitirului închisorii din Aiud, în al cărui lut se amestecase trupul acestui tragic și nevinovat Crist al Telegii. Ea reprezenta o văgăună buruienoasă, cu mormînte marcate prin niște pari, având la capete nu numele celor înmormîntați, ci numerele lor de detinuți. Cine și-ar [illegible] ce greșeli amare [illegible] nu putea fi bănuită de o asemenea greșeală politică. Ei individualizau doar loturile pe care neobosiții gropari trebuiau să le evite un timp, pînă la pulul cărora vechilor locatari.

Așadar în timp ce eu și ceilalți „pionieri" ai școlii comunale — între care și fii profesorului Samoilă — făceam de gardă la fiecare 10 noiembrie, în cimitirul fostei temnițe Doftana la mormintele grele de marmură ale cîtorva cominternști, bunul și neprețuitul nostru profesor, bunul și neprețuitul lor tată era aruncat într-o groapă cu [illegible] la capul unui arș în loc de cruce.

Of, că multe vieți inocente ai mai devorat, Doamnă (și fostă Tovarășă) Republică pentru a ajunge „originală" precum te arăți!

MIHAI DASCĂL

SEMNAL

A apărut „Rezistența", buletin editat de Asociația Foștilor Deținuți Politici din România, al cărei director onorific este dl. Petre Țuțea.

Foștii deținuți politici în temnițele comunismului își propun „să aducem la cunoștința și judecata opiniei publice poziția noastră, motivată de lupta și experiența anticomunistă, începută încă din 1945", după cum declară dl. Constantin Tucu Dumitrescu, președintele AFDPR în articolul de fond „Punctul nostru de vedere".

Din sumarul primului număr: „Convorbire cu pr. prof. Dumitru Stăniloae", „Gulagul Românese", „Procesul comunismului" etc.

Cititorii din străinătate care vor să ajute și financiar editarea „Rezistenței" o pot face prin Banca Română de Comerț Exterior, cont 47 21 585 300 4, cu mențiunea „Ajutor", str. Eugen Carada nr. 1, sector 3, București. (D.M.)

Atentat la cultură?

O întreagă civilizație s-a cutremurat cînd dialogul platonic **Pandion**, Iar, pe baza **Apărării lui Socrate**, Meletos și Anytos au primit eticheta infamantă de idoli ai mediocrității, rămînînd în memoria colectivă drept cei care l-au sacrificat pe Socrate din orgolii mărunte și neputință. Cum altfel s-ar putea exolica atentatul la cultură? Cum altfel s-ar putea explica reprimarea sistematică a intelectualității autentice? Fenomenul nu e, decît ca particularitați, comunist: orice regim totalitar se sprijină pe el. Mediocritatea oricărei dictaturi găsește voință și profunzimi viscerale în suprimarea purtătorilor de memorie. Față de gîndirea care nu va produce niciodată serie, sustrăgîndu-se tehnologiilor și patronatului etatizat, violența are comodități prerogative și ca unic ascendent originar suprimării. Gînditorul, dedicat creației și edificării, nu va putea niciodată paciza cu violența. Iar acest imobilism în idee îl recomandă ca vulnerabil activismului tortionar. Iar, dacă un gînditor poate aspira la perfecțiune, violența e condamnată să se hrănească din secețiile și bucuriile sale mediocre. Să inloculască edificarea cu distrugerea, violența sau profanarea.

Violența e anticulturală și agramată. Altminteri ar ști că, asemenea lui Socrate sau, mai aproape de noi, lui Iorga, și domnul Petru Cretia are fii spirituali care, că vor sau nu mardelașii Puterii, sînt purtători și creatori de memorie. De ce să ne mirăm, de fant, că instituția care instrumentează aceste corecții nu știe adevăruri elementare, cîtă vreme, din lunie încoace, dă semne de mirare și iritare cînd i se amintește de vînătoarea chiar de ea realizată?

E inutil să amintesc aici meritele intelectualului Petru Cretia. De-ajuns să spun că, pentru mulți, dumnealui este o stare de spirit și nu un simplu particular. Fapt care motivează, probabil, în codul lui al Puterii, vindicta.

Fapt e că domnul Cretia nu a vrut să se vorbească în presă despre întîmplarea de acum, prin amînarea și inutilitatea ei, a dat un avertisment culturii românești. Nu a vrut să se afle de toată lumea, nu a vrut să acceadă la ele dinsului însoțit de [illegible] tări și văitărei. Din discreție, pudoare, slăbiciune... Sau poate tu că nu a vrut să-și [illegible] părtreze învățăceii, [illegible] du-le o stare de teamă, [illegible] nă filosofării. Și, poate, nu aceste rînduri nu-i sînt utile și plăcute domnului Petru Cretia. Ele sînt însă un apel [illegible] tre studenții României: [illegible] mintiți-vă, peste un an, [illegible] sau cincizeci, de această [illegible] tă. Ea va deveni, în timp, un etalon al violenței, [illegible] ranței și primitivismului în care ne zbatem. Alături de [illegible] limpezi teze politice care [illegible] recomandă a fi un stat anti[illegible] telectual. Într-o dictatură [illegible] dută, mediocră, lipsită de [illegible] nuri pure. Toate acestea [illegible] semne clare ale declinului [illegible] terii. Și, dacă acum, nu [illegible] putem face nimic, s-o facem [illegible] atunci cînd, ca și acum, [illegible] neva, zimbind, ne va [illegible] te adevărul, libertatea, [illegible] rea... Sloganele cu care au fost mereu derutate și tranșelitate masele. Și, știm încă de [illegible] acum, ni se va promite adevărul. Cel pe care voi, studenți, aveți obligația să-l souneți și acum, și peste cincizeci de ani, chiar dacă, în umbra [illegible] voastre vă vor aștepta vitejește instrumentele gînditoare ale Puterii: mardelașii. Măcar și pentru că pe zidul Universității un anonim a scris „Alei te va învăța adevărul".

SORIN ȘERB

DREPTUL DE A PRIVI

Dezamăgit și obosit, sătul de așa-zisa democrație „originală", urmărit și hăituit din nou de spectrul cozilor cu variata gamă a liosurilor de tot felul, românul nostru caută totuși ca măcar pentru o frîntură de timp dintr-o zi sau dintr-o săptămînă să scape de sub apăsarea lanțului tot mai greu al grijilor.

Indiferent de preferințe, de pasiuni sau de preocupări, odată ajuns acasă sfîrșim cu toții prin a ațîna pe butonul televizorului. Mai ales duminica.

De mai multe duminici, în jurul orelor 14 sîntem pur și simplu copleșiți cînd privim moda. Moda pe marămond și, în special, în Europa. Duminică, 20 ianuarie, sau duminică, 10 februarie a.c., pentru a lua doar două exemple, televiziunea s-a întrecut pe ea însăși la acest capitol: ne-a prezentat moda în Europa la mai multe intervale de timp ale emisiunii.

Bunul gust, eleganța, inteligența și fantezia debordantă a creatorilor de modă Enrico Loveri, Alan Cleaver, John Galliano, Katharine Hamnet, Martine Sitbon, colectiile Biblos și Escada ne-au încîntat pur și simplu privirile, lăsîndu-ne muți de admirație.

Noi, telespectatorii, la sfîrșitul acestor emisiuni, cînd feeria unui vis frumos se terminase, ne-am trezit din nou aici, la realitatea de acasă. Ne-am trezit ca niște copii cuminți și săraci care nici nu îndrăznesc să-și întindă mîinițele spre minunatele jucării strălucitoare.

Ei, ceilalți „copii", tin însă de o altă lume, care — cel puțin deocamdată — sau cine știe cît timp încă, pentru noi rămîne inaccesibilă.

Sîntem realiști. Nu visăm să avem prea curînd ceea ce TVR ne-a arătat duminici la rînd. Ne mulțumim cu mult, mult mai puțin, dar cu condiția ca acest puțin să nu mai fie chiar de cea mai proastă calitate și foarte, foarte scump.

Pînă în decembrie '89, noi, cei mulți, nu puteam vedea măcar așa ceva la televizor.

Ni s-a dat, în sfîrșit, dreptul de a privi.

Teoretic, avem și dreptul de a cumpăra. **Dar cu ce?** Un drept fără garanția efectivă a exercitării lui este practic inexistent, tot astfel și dreptul de a cumpăra fără acordarea posibilității de a putea cumpăra printr-o remunerare corespunzătoare muncii prestate, raportată la costul vieții.

MIHAI TRUFAȘU

Televiziunea noastră FESENISTĂ cea de toate zilele

CĂCART

Teatrul, arta în general, din perspectiva copilăriei, este un joc. Marea artă, spunea Brâncuși, nu dă sentimentul permanenței copilăriei pe care trebuie să-l avem în viață. „Cînd nu mai sîntem copii, sîntem deja morți", mai spunea geniul inocenței, al purității noastre. Toți marii creatori ai lumii, de la Aristofan la Shakespeare, Rabelais și Eminescu, de la Goya la Picasso, Miro și Dali, de la Jarry, la Lorca, Arghezi și Morgenstern s-au copilărit, și-au păstrat intact acest sentiment al jocului pur, nealterat. Copilul etern din noi este o permanență a esteticului. Dincolo de vălul tragic, arta și-a păstrat mereu dimensiunea naivității ancestrale, inocența, credoarea, bucuria copilăriei se manifestă prin joc. Respectiv, prin jocul estetic.

Dimpotrivă, dictatura se definește prin incapacitatea de a tolera inocența, jocul. Ea e stricătoare de joc. Ea e urîtă, pentru că nu are dimensiunea copilăriei, pentru că și-a pierdut „sentimentul permanenței copilăriei". În anii dictaturii, oamenilor de artă nu li s-a permis să se joace. Jocul era privit ca ceva periculos, ca un fel de atentat la putere. Adevăratele epoci luminoase s-au caracterizat tocmai prin libertatea acordată jocului.

În timpul dictaturii am avut mereu nostalgia jocului, tot timpul am visat la o zi în care să ne putem „prosti" în libertate, să ne putem copilări în voie. Ce tîrziu i-am ucis însă pe tiranii jocului! Doar cît am fost student la I.A.T.C. am putut să gust din spiritul jocului, să trăiesc în aspirația acestui vis. Atunci l-am descoperit pe Alfred Jarry și al lui „căcart". Și mereu mi-am imaginat ziua cînd acest „căcart" va fi eliberator de prejudecăți, cînd va fi pe buzele tuturor, ca un fel de sărbătoare a expresiei libere, cînd va fi la el acasă chiar „pe prima scenă a țării".

Lucru care s-a putut împlini abia după 22 decembrie 1989. După atîta cenzură, cînd teatrul românesc își permitea libertăți numai la nivelul substraturilor, azi el e ca un animal sălbatic scăpat din cușcă. După atîta îngrădire și savantlîc, el acum o ia de la originile vieții și ale limbajului. Eliberarea sa are aspectul unei defulări, al unei denudări, al unei întoarceri la copilăria jocului, al unei indiscreții, al unei intimități dezvăluite. Teatrul românesc își ridică poalele, afîndu-se acum în fața miracolosului „Căcart".

Totul a fost dat, desigur, de Anurei Serban. El a adus pe „prima scenă a țării" piesa pentru „căcart". El a sonorizat așa-zisul bun simț omenesc și principal. Întoarcerea la originea umanului a fost, este ca o întoarcere la om, la noi înșine, la esența noastră primară, la copilăria lumii, la starea permanentă de joc, de puritate.

Pe urmele lui au intrat, sovăielnic, să meargă și alții. „Căcanarii" lui Dave Gurescu, de pildă. Pe mai toate scenele țării se caută repede măsură, dezlănțuiri ambiguase. Dar cel care a reușit și vină foarte aproape de model este Silviu Purcărete cu spectacolul **Ubu rex** montat la Teatrul Național din Craiova. Silviu Purcărete s-a prezentat cu o sinteză a muncii sale începute încă din Institut, cînd montase un fragment din piesa lui Jarry. El a amestecat azi scene scrise și vizuale din **Ubu rex, Macbeth, Hamlet, scrisoare pierdută, Richard al III-lea, Țăranii din grădina vară** și a rezultat un „căcart" sui-generis. A încercat să lărgească spațiul în stilul lui Andrei Serban, obligînd spectatorul la o participare mai mai directă.

Spiritul de joc, de inocență, de defulare s-a intersectat însă cu stîngăcii și gratuități, cu soluții banale (precum soluția celor doi prezentatori ai la „Cîntarea României"). Este lesne de înțeles, căci e greu să te desparți de un trecut care ți-a marcat existența, fără să încerci să-l parodiezi, să te desparți de el rîzînd. Amestecul dintre Ubu, Madam Ubu, Macbeth, Lady Macbeth, Claudius, Gertrude, susținut de o rafinată plastică cinematografică și printr-un contrast dominat de o complexă și vie mișcare de grup, trimiteau constant la răposatul nostru monstru bicefal, dar și la situațiile politice actuale (în special momentul „Vin rușii!").

Desigur, cel ce l-a urmărit lui Silviu Purcărete montările nu poate fi surprins de noua sa viziune (eminamente clasică). Meritorie este sinteza de mijloace, unitatea stilului acestui spectacol ubuesc (de rezistență, în primul rînd). Trupa craioveană a materializat remarcabil, în frunte cu Ilie Gheorghe, acest „căcart" de zile mari!

GRID MODORCEA

ROMÂNIA (sub Iliescu) în conștiința lumii

(Urmare din pag. 1)

rece ne-a adus aminte că nouă ni s-a respins de curînd în mod justificat acest drept, fiind primiți în Consiliul Europei numai cu statut de invitat, ca urmare a instăpînirii la cîrma țării a regimului neocomunist condus de **Ion Iliescu, Alexandru Birladeanu, Petre Roman, Dan Marian, Gelu Voican Voiculescu, Gh. Dumitrașcu** și alții la fel ca ei, care au încetinit procesul de democratizare și încalcă în mod grav drepturile omului. **Pînă cînd România va fi umilită din cauza acestor dușmani ai intereselor legitime ale țării?**

● La Geneva, dl. Voalant raportorul ONU pentru respectarea drepturilor omului și-a prezentat raportul său anual referitor la România. În raport se constată că respectarea drepturilor omului se află în regres în România și există abateri grave, dintre care vom enumera cîteva. Poliția utilizează metode brutale de reprimare a demonstrațiilor pașnice. Violența cea mai gravă a avut loc la 13—15 iunie, cînd au fost chemați minerii la București să facă „ordine", care au primit apoi mulțumiri din partea celor mai înalte personalități de stat. (Este clar cine?) Drepturile minorităților conlocuitoare nu sînt respectate și se utilizează metode de învrăjbire a lor. Se tergiversează restituirea unor lăcașuri de cult ale bisericii Greco-Catolice. Libertatea presei, care este garantată prin lege, este afectată în mod indirect de lipsa de hîrtie și de deficiențele de distribuire care lovesc în mod special presa opoziției. Au fost reduse emisiunile de la televiziune în limbile minorităților și au fost desființate emisiunile opoziției, pentru a asigura mai mult timp guvernului în vederea indoctrinării populației. Este semnalat cazul d-lui Cretia care a fost bătut în mod grav în fața casei sale de indivizi care se presupune că fac parte din securitate. Convorbirile telefonice sînt ascultate și corespondența violată.

În încheierea raportului se spune că mai sînt multe de făcut în România, care trebuie să primească asistență de la Comunitate pentru înlăturarea acestor practici. **Felicitări tov. Ion Iliescu pentru aceste „realizări".**

● În ziarul american de mare tiraj „Wall-Street Journal" a apărut articolul „Ajutați România un regimul ei totalitar", semnat de cunoscuta jurnalistă Gesica Douglas Home, în care aceasta se întreabă de ce a mai fost cerut raportul comisiei de anchetă parlamentară pentru evenimentele din 13—15 iunie cînd se știa că Iliescu a chemat minerii la București, la mai puțin de o lună de la alegeri, după care le-a mulțumit. Ea arată că F.S.N.-ul caută să-și creeze o fațadă pentru a induce în eroare lumea liberă și obține credite din străinătate. Există pericolul ca sumele să fie folosite de guvern pentru a-și consolida puterea în condițiile existenței posibilității instaurării unui nou regim totalitar deoarece condițiile din timpul lui Ceaușescu practic nu s-au schimbat. Nu trebuie să repetăm greșeala de a trata cu regimurile totalitare în loc de a trata cu popoarele respective.

Ceea ce este important în momentul de față, lucru pe care noi l-am afirmat de nenumărate ori pînă acum, este să ne păstrăm calmul, încrederea la noi, să fim uniți și fermi și nimănui să nu-i fie frică, deoarece **drumul către democrație este ireversibil.** Ca să vă convingeți că este așa, priviți la ceea ce se întîmplă în Albania, unde statuile lui Enver Hodgea de la Tirana (40 m înălțime) și se pare că și cea de la Durres au fost dărîmate de manifestanți, numele Universității Enver Hodgea a fost schimbat, cu toate că Ramiz Alia (omologul lui Ion Iliescu) afirmase cu o zi înainte că nu poate fi vorba de ceva deoarece este „un bun al întregului popor" și **„polițienii au fraternizat cu manifestanții.** Aceasta este singura cale de izbăvire a celor care au hoinărit pe „cărările" odioase ale totalitarismului. Parabola fiului rătăcitor ar fi bine să o învețe acum și aceștia și aceasta cît mai curînd deoarece timpul nu stă pe loc. **Fuge!**

Conf. univ. dr. Gheorghe Dumitrașcu

(Urmare din pag. 1)

Printr-o propagandă iresponsabilă, militanții de frunte ai P.N.Ț.-C.D., P.N.L., grupurilor ecologiste, partidului micilor proprietari maghiari și uneori ai Partidului Democrat Agrar incită poporul român la o acțiune de un vandalism fără precedent. Înainte ca Legea fondului funciar să fi fost votată, înaintea creării cadrului punerii ei în practică, înaintea creării organismelor speciale pentru rezolvarea soartei C.A.P.-urilor, din interiorul și mai ales, din afara C.A.P.-urilor a pornit acțiunea de spargere a acestor organizații economice. Numim această acțiune neocomunism pentru că tot prin forță, de data aceasta de sus în jos, netinînd cont de faptul că proprietarii pămînturilor și bunurilor sînt membrii C.A.P.-urilor, golănimea satului, fiii fostilor moșieri și boieri, oameni care nu s-au mai întîlnit vreodată cu agricultura, parte dintre ei veniți acum de la orașe sau din afara țării, bisnitari ai satelor au pornit cruciada de distrugere a tot ceea ce mai există în C.A.P.-uri. Și astfel turmele de vaci, de oi, de porci au fost vîndute pe nimic de către cine știe cine, cine știe cui în cine știe ce condiții și banii nu se știe unde sînt. Un brigandaj fără precedent teorizează lumea satului. Cete de oameni ai nemuncii din sate sau din altele, uneori locuitori foarte bruneți veniți de aiurea au distrus grajdurile și salvanele, au furat toate instalațiile, lăsînd pe bietii oameni care munceau în secțiile zootehnieri muritori de foame. Sute de femei își șterg lacrimile cu brobonda pentru că au rămas pe drumuri, în timp ce haitele de reprezentanți ai noii ordini comuniste distrug averea satelor. În Dobrogea afaceriști de joasă speță sau gospodari excesivi de întreprinzători au procurat de nimic de la C.A.P.-uri turma de sute de oi. Dar pentru că acestea n-au fîr de nutret și vreun metru pătrat de pămînt, le pasc în voie de lanurile de semănături de toamnă distrugîndu-le iremediabil. Haitele de cîini și de cîobani cu ciolți și ciomegele sînt în stare să omoare pe oricine i-ar împiedica să distrugă ființa de mîine a poporului român. Fărădelegea stăpînește România și soarta oamenilor și a țării se află în mîinile nimănui. De aceea cer domnului ministru de interne să intervină imediat printr-un ordin expres, de mare hotărîre, prin care forțele sale organizate să apere averea oamenilor din C.A.P.-uri pînă cînd se va instrona legea și peste lumea satului. Politie și jandarmerie să se impună prin forță în fața violenței unei străzi de altă natură, care cuprinde ca o pecingine pămîntul României. Și dacă dl. ministru de interne nu poate, atunci să lase locul d-lui ministru de război. Pentru că ministrul Apărării Naționale trebuie să ducă primul război pentru apărarea nației împotriva dușmanului din interior incitat de un versat dușman din interior.

Domnilor, aceasta este prima problemă, o a doua o reamintesc aici, pentru că în afară de oameni ai presei sînt și ziariști, permiteți-mi să reamintesc o intervenție pe care am făcut-o numai în scris rîndul trecut.

Cer ultimativ Departamentului Cultelor și tuturor cultelor din România să răspundă la apelul pe care țara, în acest moment extraordinar de greu în privința construcțiilor școlare, situație fără precedent în România, mai mult decît după primul război mondial, să facă bine ca o parte din banii pe care îi au aceste culte să îi doneze să construiască școli, să se boteze aceste școli cu toate numele tuturor sfinților pe care vor aceste culte, dar să se dea poporului român. Dar să nu fie școli confesionale. Cer să răspundă toate cultele din România acestei intervenții. În fața oamenilor și în fața nației".

Alte comentarii pe marginea textului prezentat ar fi inutile. Într-un număr viitor veți putea citi eseul „Gheorghe Dumitrașcu — publicist".

Pulsul culturii române

(Urmare din pag. 1)

lor domnului Iosif Constantin Drăgan în România! De la tipografia din Lugoj, la postul de televiziune aprobat din Iași, de la „editura Europa" care cuprinde ziare ca „Națiunea" și editori particulare ca „Roza vînturilor", pînă la presupusa finanțare a unor monumente publice.

Domnul auctore pretinde a contribui la „Restabilirea adevărului istoric falsificat pînă la apariția cărții mele". Pretinde a se fi bazat în scrierea ei pe documente „senzaționale și ultrasecrete" asupra vinderii României de către Roosevelt și Churchill. Pretinde a fi descoperit „într-o bibliotecă cu totul laterală stenograma discuției de la Moscova între Churchill și Stalin pe 27 de pagini, tipărite în 5 exemplare ultrasecrete care se aflau închise sub sigilii pentru 70 de ani". În Marea Britanie, mai spune distinsul auctore „toate actele guvernamentale, militare și politice sînt proprietatea grațioasei sale majestăți, Regina Angliei. (...) nu pot fi fotocopiate și utilizate decît cu autorizația expresă a Reginei Angliei". Cum va fi ajuns domnia sa la documentul respectiv nu ne este foarte clar. Explicația sa cum că „marile personalități engleze au frumosul obicei ca atunci cînd devin oameni mari (sic!) să-și doneze hîrtiile lor personale, arhiva lor personală, tablouri, obiecte de artă, colegilor la care au învățat" anulează asertiunea de mai sus; cum că documentul era ultrasecret și închis sub sigiliu timp de 70 de ani. Cine garantează autenticitatea lui? Ceea ce pretinde acum domnul auctore în dezvăluirea demersurilor pentru armistițiu făcute de mareșalul Antonescu este deja cunoscut cititorului român dintr-o altă sursă, cartea lui Gheorghe Buzatu, apărută total nesenzațional pe piață și că din anul trecut — e vorba de „Românii în istoria lumii — mareșalul Antonescu" (din care au apărut pînă acum volumele I și II). Cum însă tirajul cu totul insuficient a făcut ca prea puțina lume să ajungă în posesia ei și cum conducătorul României de azi nu tot interesul nu doar să restabilească dar și să fetișizeze rolul mareșalului Antonescu în istoria noastră pentru ca, astfel, cel al regelui să scadă mult în importanță, cartea domnului Baciu pare a avea alte finalități; cu atît mai mult cu cît mass-media românească nu a oferit nici ea prea frecvent, cu aplicație și onestitate aceste date ale istoriei. Ultimul cuvînt în ce privește rolul jucat de mareșalul Antonescu și de Regele Mihai în istoria României nu a fost spus și nu-l pot avea nici măcar niște documente „senzaționale și ultrasecrete". Culegerea tuturor datelor și oferirea unei imagini exhaustive asupra evenimentelor rămîne încă fezabilă. Datele se adună, se completează, devin Istorie. Nu putem însă să nu remarcăm un legato al unor evenimente — pe care le vom expune în continuare și care, toate, converg spre **susținerea și sprijinirea punctului de vedere oficial** în ce privește clarificarea acestei părți a istoriei noastre. Cît despre speculațiile asupra soartei României care ar fi putut fi alta în condițiile în care armistițiul ar fi fost făcut de către mareșalul Antonescu, lucrurile sînt discutabile și greu de demonstrat. Soarta României, se pare, era hotărîtă de mult.

ACTUL III: DOMNUL AUCTORE DĂ AUTOGRAFE

Avem dreptul să presupunem că ceea ce a urmat au fost cele mai delicioase ore din viața domnului auctore: felicitări, gratulări pupături, și tot dichisul. Cu excepția unui mic incident petrecut sub privirea ziaristei — ce părea a fi de la radio — care aștepta răbdătoare să-i vină rîndul. După vreo oră de dat autografe și de felicitări călduroase, dl. auctore e vizitat de un personal cam hirsut care îl pupă și îl felicită zgomotos și care îl somează pe dl. auctore să-i acorde ceva timp, să se vadă. Unde, unde ne vedem, repetă acesta înfrigurat de refuzul ce se putea prevedea dincolo de zîmbetul de circumstanță al d-lui auctore. Diseară, la Silvestri e bine? Dl. auctore se face palid, aruncă scurt o privire ziaristei — martor la scenă — dar își revine rapid: Nu, nu, nu am timp deloc.

ACTUL IV: UN ANTIINTERVIU

În sfîrșit, s-a terminat și cu autografele! Dl. auctore zîmbește multumit, ah, e tîrziu. Ia două trebuie să fim la radio, îi aminteste dl. prezentator. Da dar dl. auctore e galant, e amabil, vrea să răspundă și întrebărilor ziaristei, care așteaptă, nu-i așa, de cîteva ceasuri... Dl. auctore se lasă fulgerat de o bănuială: sînteți de la Radio, nu? Nu, de la „Dreptatea" răspunde cu multă candoare ziarista, prefăcîndu-se a nu observa panica subită a d-lui prezentator și surpriza neplăcută a d-lui auctore. Nu-i scapă nici zîmbetul complice al doamnei libear.

Cu interviul s-a întîmplat un lucru ciudat: ori ziarista nu a pus întrebările care să se potrivească răspunsurilor d-lui auctore, ori dl. auctore a răspuns altor întrebări decît cele pe care le punea ziarista. Am zis. Din această dilemă nu putem ieși. Judecați și dvs. (sînt reproduse exact întrebările și răspunsurile înregistrate cu ocazia discuției):

I. Domnule Nicolae Baciu, nu ați spus nimic în prezentarea făcută despre editarea cărții dvs.

Ce este Fundația Europeană „Drăgan", cea care editează cartea dvs., ce scopuri are și cersi propune să facă în cultura română?

R: Cînd am luat cunoștință de această fundație, eu am sugerat ca „Liga mareșal Antonescu" și „Fundația mareșal Antonescu" să fie lărgită ca să poată cuprinde pe toți cei care au luptat împreună cu mareșalul Antonescu pentru reintregirea fruntariilor țării noastre, pe toți martirii și eroii care au luptat pentru independența, democrația, și suveranitatea țării noastre, cum este Iuliu Maniu, Dinu Brătianu, Titel Petrescu și toți martirii care au suferit și au pătimit pentru această luptă de libertate și să înglobeze în același timp pe toți românii care au luptat și sacrificat pentru lupta dusă după 23 august, împreună cu trupele sovietice unde am fost obligați să o facem (sic!) și pentru luptătorii din revoluția care a condus la primii pași spre libertate. Spre bucuria mea, am constatat că această sugestie a mea a fost acceptată și am constatat că în statutele și în scopurile arătate de această fundație și ligă sugestiile mele au fost acceptate și deci, că această luptă se va lărgi pentru a cuprinde totul (sic!) nu numai activitatea și colaboratorii mareșalului Antonescu. Și m-am bucurat.

I: Cine conduce această fundație?

R.: Nu vă pot spune pentru că locuiesc la New York și în Franța și corespondența mea a fost făcută cu dl. Profir Negrea care m-a solicitat în calitate de autor al cărților respective să-mi dau sugestiile mele.

I: Totuși, fundația, dacă nu mă înșel, poartă numele d-lui Iosif Constantin Drăgan...

R: Dl. Iosif Constantin Drăgan are mai multe fundații și de 40 de ani de zile duce o luptă pentru promovarea intereselor dreptului românesc pe care eu am prețuit-o pentru că un om de calitatea lui, un om cu succesul lui, ar fi putut ușor să neglieze neamul românesc și țara și să-și vadă de propria viață și de interesele lui. (Acest că n-a făcut așa! — n.n.). Atașîndu-se țării românești, prezentînd un interes pentru ea este un merit care trebuie reținut și apreciat.

I: Recentul scandal stîrnit de procesul pe care dl. I.C. Drăgan l-a avut în Italia nu dăunează deloc „succesului" său și nu contribuie la sifonarea imaginii pe care o aveți asupra dumneaului?

R: Nu mă interesează deloc acest proces pentru că a face procesul unui membru al Gărzii de Fier în țară sau în străinătate după 50 de ani înseamnă să uităm că 30% din voturile libere ale poporului român în alegerile din 1938 erau date Gărzii de Fier. Tineretul român în floarea lui cea mai importantă (sic!) ca elită și ca număr aparținea acestei mișcări naționaliste. Face parte din istoria neamului nostru și trebuie să acceptăm și binele și răul și [illegible] și nemișcările pentru că asta înseamnă democrație.

I: Evident... dar cauzele procesului par a fi fost altele...

R: ...

I: Ne puteți spune cum altfel se manifestă influența d-lui I.C. Drăgan în România în afară de cele două [illegible] de care vorbeați la [illegible]?

R: Nu cunosc [illegible] în ceea ce privește activitatea [illegible] în România a fundațiilor d-lui Drăgan. Dar cunosc că a făcut o operă monumentală în ceea ce privește în primul rînd restabilirea adevărului istoric scoțînd patru volume care se cheamă „Antonescu". Este o carte substanțială care va deveni un clasic (sic!) în istoria literaturii (sic!).

I: Editată sau scrisă de I.C. Drăgan?

R: Editată la Milano, va fi editată și în România și va rămîne ca una din cărțile de căpătîi ale istoriei românești (și nouă! — n.n.). Cunosc peste 200 de cărți românești care erau interzise în România, care au fost editate la Milano de către Fundația „Drăgan" și distribuite la exilații români. Ca exemplu aveți „Istoria literaturii române" a lui Călinescu care fusese cenzurată și pe care el a publicat-o necenzurată și tradusă chiar în englezește. Sînt merite românești pe care trebuie să le prețuim, independent de anumite nuanțe politice care mie îmi displac profund și la care n-am tinut să mă amestec și nu mă voi mai amesteca niciodată. Eu am voit să fac românism și niciodată politică.

I: Ce proiecte de viitor aveți?

R: Primul proiect e să mă rog lui Dumnezeu ca începutul de democratizare românească să fie urmat repede și cu pași mari pentru îndeplinirea totală a năzuințelor și drepturilor neamului românesc. As dori să văd trecîndu-se la o democrație cu adevărat occidentală cît mai repede la o prosperitate la care neamul românesc are dreptul și la o privatizare a economiei și a lestrii totale din societatea marxistă în care România și neamul românesc a fost obligat (sic!) să trăiască în mizerie și întuneric 45 de ani.

I: Personale?

R: Personale nu am și nu interesează, pentru că sînt în mîna lui Dumnezeu. În măsura în care anii și sănătatea mă mai țin vol lucra să rămîn pe linia pe care am fost.

Mare lucru patriotismul ăsta, domnilor! Și bun la toate!

ȘCOALA NAȚIONALĂ

Nomenclatura cîștigă lejer orice concurs de competență?

După plecarea lui Sorin Antohi de la conducerea Departamentului Învățămîntului Preuniversitar, nomenclatura Ministerului Învățămîntului și Științei și-a recăpătat liniștea! Se putea lucra, în fine, la noua organigramă a D.I.P.

Pentru că directorii și ceilalți șefi nu erau suficienți, a apărut să-i ajute și d-na ingineră T.C.M. Mariana Stoica, soția ministrului Ion Aurel Stoica, proaspăt demisă de la Cluj din funcția inspectoratului. S

Dezvoltarea zootehniei românești după aplicarea Legii Fondului Funciar în viziunea P.N.Ț.-C.D. (II)

Asociațiile de crescători de animale se pot înființa de la început, din momentul punerii în aplicare a Legii fondului funciar, având drept bază de pornire în majoritatea cazurilor stațiile ferme zootehnice ale I.A.S.-urilor sau ale Asociațiilor Economice Intercooperatiste, în următorii ani, alți fermieri cu pământ propriu sau cumpărat cu fonduri personale sau cu credite primite de la Bancă, în forma alte asociații, din care unele zootehnice cu animale, fonduri și specialiști proprii, în care personalul de îngrijire va fi format în majoritate din proprietarii animalelor respective. Aceștia vor îngriji animalele cu acel interes ancestral cunoscut condensat în proverbul „ochiul stăpânului îngrașă vita", care dă garanția obținerii unei producții sporite.

Pentru asigurarea unei baze furajere solide, necesare atît creșterii efectivelor de rumegătoare, cît și asigurării asolamentelor necesare celorlalte culturi, suprafața actuală de arbuști perene cultivate, printre care un loc prioritar îl ocupă cea de trifoi și lucernă, trebuie să crească considerabil. Aceste suprafețe vor fi amplasate de preferință în zone cu regim de precipitații mai bogat, în lunciile apelor, sau cu instalații de irigare funcționale, știut fiind că aceste plante care pot furniza o mare cantitate la hectar de proteină digestibilă reprezintă un necesar de apă mai mare decît cerealele. O parte din aceste suprafețe vor rămîne în proprietatea primăriilor, fiind folosite contra cost de către fermierii ca izlazuri comunale.

Fermele zootehnice din actualele I.A.S.-uri, ca și cele ale viitor A.E.I.-uri, se vor transforma în societăți comerciale pe acțiuni care vor valorifica superior și foarte rentabil prin industrializare, majoritatea producției zootehnice. O parte din produse vor fi vîndute la populație prin rețeaua comercială de stat și o parte prin rețeaua proprie, la prețul pieții. Furajele de volum ale acestor societăți vor fi produse pe suprafețele aferente, iar cele concentrate vor fi contractate din timp cu alte societăți comerciale sau cu fermierii individuali sau asociați. Se vor dezvolta, de asemenea, ferme care vor produce și un surplus de furaje, sau care se vor specializa numai pentru producerea acestora, cum în multe zone de deal și de munte. Pentru reducerea volumului și/sau creșterea valorii nutritive a furajelor și pentru concentrate se va folosi actuala rețea de fabrici de nutrețuri combinate, care va fi lărgită după necesități cu fabrici de dimensiuni mici. Pentru furajele fibroase se vor repune în funcțiune și se vor înființa, după studii aprofundate de rentabilitate, fabrici de uscare și granulare a lucernei. Institutul de Biologie și Nutriție Animală va produce o gamă largă de zoofoturi pentru toate speciile de animale, care va asigura fabricile de nutrețuri combinate cu cele necesare pentru producerea unor furaje cu o valoare nutritivă ridicată. În acest mod, atît fermierii care vor crește porci și păsări, ca și cei cu rumegătoare mari sau mici, vor putea asigura furajele necesare animalelor și în cazul în care de pe suprafețele ce le dețin nu vor putea produce o cantitate suficientă de furaje. **Legile economice ale economiei** de piață vor fixa prețurile atît la furaje, cît și la produsele animaliere, în așa fel încît să obțină profit atît producătorii de furaje care dețin pămînt, cît și cei care doresc să crească mai multe animale decît cele pe care le-ar putea hrăni de pe suprafețele de teren pe care le dețin.

Din aceste idei deducem că baza dezvoltării zootehniei românești o constituie creșterea producției interne de furaje, care nu se poate face decît printr-o agricultură intensivă, de mare randament. Grîul de graiț va fi folosit atît pentru creșterea producției de cereale, de plante tehnice și de legume necesare omului în mod direct, cît și pentru producția de furaje. Pentru apărarea sănătății animalelor și asigurarea unei creșteri numerice normale, ca și pentru aplicarea unor tehnologii moderne de exploatare și de ameliorare, medicii veterinari, inginerii zootehniști, operatorii însămînțători și tehnicienii zootehnici vor forma un corp de specialiști unit, care în colaborare cu inginerii și tehnicienii agronomi vor contribui în foarte mare măsură la dezvoltarea creșterii animalelor. Consecința activității acestora va fi creșterea veniturilor țărănimii, iar la nivel național, o abundență de produse agroalimentare pentru populație, cît și pentru export.

În viziunea P.N.Ț.-C.D., va lua avînt și creșterea albinelor, a viermilor de mătase, a iepurilor de casă și a animalelor de blană atît de către fermierii individuali, cît și de către cei asociați, pentru ale căror produse se vor crea mari facilități în valorificare, atît de către stat, cît și pe piața liberă. Stupăritul pastoral și transhumanța turmelor de oi vor fi încurajate printr-o legislație adecvată, protejînd atît albinele de acțiunea nocivă a insecticidelor, cît și culturile agricole de pășunatul fraudulos al unor turme în trecere.

Fermierii individuali asociați care vor crește vaci de lapte și care vor livra lapte la întreprinderi de industrializare și comercializare de stat, vor primi un preț stimulator, progresiv în funcție de cantitatea livrată, precum și facilități de cumpărare a unor furaje concentrate, deoarece e cunoscut că în toată lumea acest produs e subvenționat de stat.

În viziunea P.N.Ț.-C.D., un rol deosebit de important în dezvoltarea zootehniei românești, în următorii ani, revine institutelor de cercetare din acest domeniu. Atît prin tematica abordată, cît și prin fermele de producție ce le dețin, cercetătorii vor da soluții și vor exemplifica concret cum trebuie să fie crescute animalele domestice în țara noastră pentru a fi economice și rentabile.

Dr. CONSTANTINESCU M. DAN
medic primar veterinar

Vă cheamă sufletul rănit al Basarabiei

Comitetul Executiv al OTDM este împuternicit să comunice următoarele:

Ca urmare a deciziilor și măsurilor adoptate de către Kremlin împotriva republicilor unionale care și-au declarat suveranitatea și independența, în U.R.S.S. situația a devenit critică, amenințînd popoarele samavolnic ocupate cu o nouă dictatură militară și legislativă imperială. În aceste momente tragice care amenință dreptul legitim al poporului Republicii Moldova la independență și autodeterminare, Organizația Tineretului Democrat din Moldova a organizat simbătă, 23 februarie, în Chișinău, un mare miting de protest urmat de o demonstrație. În sprijinul acestei demonstrații populare OTDM a chemat toți tinerii Moldovei să participe la protestul legitim împotriva forțelor criminale ale fascismului rosu.

Cu ocazia acestui miting, OTDM consideră ca firești următoarele puncte de protest:

1. Considerăm că decizia Kremlinului de a introduce trupe suplimentare în Moldova pentru a asigura recrutarea forțată a tinerilor în armata de ocupație constituie o încălcare flagrantă a declarației despre suveranitatea Republicii Moldova, a dreptului poporului nostru la autodeterminare, precum și o încălcare a drepturilor juridice internaționale. Totodată considerăm ca armată de ocupație toate trupele sovietice staționate pe teritoriul Republicii Moldova și cerem retragerea acestora imediat și necondiționat în afara limitelor statului moldovean. Staționarea acestor trupe constituie o urmare directă a Pactului Ribbentrop — Molotov, declarat ca nul de către însăși puterea bolșevică a Kremlinului.

2. Datorită tratamentelor bestiale la care sînt supuși în armata imperială, 10 tineri moldoveni și-au pierdut viața în intervalul care a trecut de la 1 ianuarie 1991 și pînă în prezent. Aceste acte criminale sînt o măsură de înăbușire a mișcării și procesului de eliberare națională. În concordanță cu acestea, OTDM cere Parlamentului Republicii Moldova să interzică prin lege acțiunile criminale de recrutare forțată a tinerilor moldoveni în armata de ocupație, precum și dispunerea chemării în cadrul granițelor republicii a tuturor acestora.

Cu această ocazie rugăm toate organizațiile, partidele politice sau forțele sindicale din România-Mumă să se alăture protestului legitim al basarabenilor care nu-și văd ajutor frățesc decît în frații de peste Prut. Veniți cu fermitate și curaj alături de sufletul rănit al tineretului basarabean rămas pradă fascismului rosu.

Organizația tineretului democrat din Moldova
Chișinău, 20 februarie 1991

Amintirea lui IULIU MANIU

(Urmare din pag. 1)

tății sale civile. Spiritul civic cere o minimă moralitate. Iar Iuliu Maniu simboliza — și traducea mai ales în practică — tocmai această exigență la noi neobișnuită. Adică repetăm, ceea ce n-a putut asimila niciodată clasa politicianistă a epocii. Și nici multe spirite superioare ale timpului, care veneau în politică sau o priveau dintr-o cu totul altă direcție: fără principii și convingeri, dintr-o perspectivă pur oportunistă. Mă gîndesc îndeosebi la seria de 5 articole din august 1930: **Iuliu Maniu om politic de Nae Ionescu** și la articolul — acesta de-a dreptul penibil și lamentabil — a lui G. Călinescu, **Iuliu Maniu**, din decembrie 1944. Niciunul n-a înțeles că adevărata față constructivă a lui Iuliu Maniu, marea sa contribuție în politica românească a fost în primul rînd, de a da un mare exemplu de civism intransigent de moralitate cît mai riguroasă în politică.

Această idee fundamentală era complet absentă din gîndirea „politologică" a celor ce-l contestau. Și ei erau foarte mulți. Și pe ea s-a sprijinit, de fapt, Carol al II-lea și politica sa de distrugere a partidelor. Și ea, de fapt, n-a fost asimilată nici mai tîrziu. Prea a fost și este concepută politica, încă la noi, de mulți, drept simplă demagogie și carierism politicianism și cinism lipsă total de scrupule și minciună. Tot ce vedem și trăim și în epoca actuală este efectul acestei triste mentalități, pe care regimul Iliescu — Roman pe face decît s-o explateze și s-o adîncească și mai mult.

Nu, categoric, nu: politica nu înseamnă numai învîrteală personală și carierism, voință oarbă de putere neluminată de nici un principiu, de nici o valoare morală. Or Iuliu Maniu a acționat în mod constant, a fost pătruns tocmai de aceste convingeri. Și cu aceasta am ajuns și la a doua scenă politică semnificativă: după 1944, Mihai Ralea, care părăsise P.N.Ț.-ul pentru a face politica lui Carol al II-lea, alături de Armand Călinescu și de multi alții, rupți de partid de seducția puterii, a dorit, totuși, să revină în partid. Iuliu Maniu l-a ascultat atent și politicos — o făcea deoarece cu toată lumea — dar l-a refuzat în mod net, cu motivarea că „noi credem că politica are și un fundament moral". Cu alte cuvinte: cine-și calcă cuvîntul, se dovedește inconsecvent și labil, nu merită stimă și încredere politică. Oricîte merite intelectuale ar avea (și pe care Iuliu Maniu nu le-a negat niciodată lui Mihai Ralea). În închisoare fiind, am auzit și multe alte asemenea amintiri: toate legate de moralitate, intransigență, tenacitate, consecvență, continuitate politică. Iuliu Maniu a simbolizat exemplar toate aceste valori. Unii ridică din umeri. Este, în definitiv, dreptul lor. Dar ei concep politica la un nivel foarte jos: minor, de azi pe mîine oportunist și fără nici o perspectivă și motivare superioară. Însă o țară și o politică — pe care n-o idealizăm în nici un fel — are totuși nevoie și de un minim de virtuți civice. Ele singure pot să ne dea stabilitate și forță de rezistență în împrejurări dificile. De ele au fost oline, cum bine știm, cei 45 de ani de abuzuri și dictatură comunistă.

Cei ce vorbesc nu este ceea ce se cheamă la noi cel puțin, un om politic. Nu sînt interesat în mod esențial decît de aspectul ideologic și civic al vieții și luptei politice. Epoca ceaușistă și post-ceaușistă a creat, la noi, un tip aparent nou: acela de „rezistent" de luptător, care s-a opus — într-un fel sau altul — regimului de dictatură comunistă. Am toată admirația pentru acești luptători. Dar adevăratul simbol al rezistentului român, prototipul rezistentului român prin excelență și de dimensiuni istorice a fost, este și rămîne, fără îndoială, în primul rînd Iuliu Maniu. Este al doilea aspect profund semnificativ al personalității sale de care vorbeam la început. Un om politic care a rezistat efectiv sub toate regimurile care au opimat poporul român, începînd cu instalarea mașinăriei trecînd prin dictatura regală, mergînd cu cea comunistă sub care și-a pierdut viața în închisoare. Ce alt exemplu mai convingător de conștiință democratică și de rezistență anti-dictatorială poate fi înșirată în istoria țării noastre? Și este rezistentul — tip, exemplar, al poporului român.

Toată stima, repetăm pentru cei ce au suferit, un număr de luni sau chiar de ani, în ultima perioadă a sinistrei dictaturi comunisto-ceaușiste. Dar și mai mare stimă trebuie să avem noi toți, pentru un om politic, care — începînd din 1905 și 1906, cînd este ales pentru prima dată deputat în Parlamentul de la Budapesta și pînă la 5 februarie 1953, cînd moare la Sighet, în închisoare, deci aproape cinci decenii, n-a făcut altceva decît să reziste și să lupte împotriva tuturor regimurilor opresive și totalitare din țara noastră, în contratimp și de dreapta sau de stînga. Democrația română a produs astfel pe marele său rezistent. Și acesta a fost, în primul rînd, Iuliu Maniu. Cît privește rolul său marele rol politic istoric unanim recunoscut, acesta a fost și va fi evocat și studiat, fără îndoială, de mulți alții mai competenți decît cei ce vă vorbesc.

Acesta este deci, în primul rînd pentru noi — o categorie nu știu cît de mică sau de mare — Iuliu Maniu: un simbol eminent al spiritului civic românesc și al rezistenței politice, democratice intransigente. Sînt două valori de mare importanță istorică. Aș vrea deci să ne desprindem avînd foarte limpezi aceste idei cardinale. Pe care să le luăm în noi și să le ducem, mai departe, înainte oriunde și oricînd. În ciuda tuturor obstacolelor. Și acestea nu sînt puține în regimul neocomunist actual. Trebuie totuși să-i rezistăm după marele exemplu din fata noastră: Iuliu Maniu. O spunem fără emfază, dar cu o hotărîre nestrămutată.

Să vină primarul!

Februarie, în postură de gerar, nu ne-a înșelat temerile că va fi frig afară, în casele noastre, la locurile de muncă și, nu în ultimă instanță, faptul că mijloacele de transport vor deveni fantomatice. Da, mijloacele de transport, dacă le avem, dacă le apucăm, dacă vin și cînd vin, dacă ajungem la destinație cu ajutorul lor sau mai mult pe los.

De ce ne-a fost frică nici în această iarnă n-am scăpat. Ne-a mai fost frică și de atitudinea domnului primar general al capitalei — Viorel Oproiu care, după ce și-a luat postul în primire, cu sau fără voia populației bucureștene, ne-a amenințat cu criticile aduse predecesorilor săi, i-a făcut cum i-a făcut, dar i-a scos incapabili, altfel nici nu ar fi avut credibilitate de moment „planurile de măsuri" ce ni le expunea cu hotărîrea caracteristică trecutului apropiat. Domnia sa avea aerul că se face înțeles și aprobat. Numai noi, sătui pînă peste cap de făgăduieli, ne arătam mai sceptici. Vorbe, vorbe fără noimă, fără rezultate, menite doar să ne spurcească convingerea că toată lumea înțelege situația neagră în care ne aflăm, dar că nimeni nu face nimic, așa cum am înțeles dealtfel după o perioadă nu tocmai scurtă, raportată la nimicul realizat de dl. primar general al Capitalei. În deselele sale apariții televizate, nu-și pierde firea ce se vrea imbatabilă, de fiecare dată începînd cu enumerarea eșecurilor foștilor primari și terminînd succint, cu cîteva realizări ce nu se văd și despre care nu vorbește nimeni altcineva în afara domniei sale, încheind cu aceleași „planuri de măsuri".

Indirect, dl. primar Oproiu, i-a făcut răspunzători de marile neajunsuri existente în viața Capitalei, pe cei de dinaintea sa: la rîndul nostru ne asumăm dreptul de a-l declara incompetent pe actualul primar și nu indirect ci direct.

Dl. primar nu se sinchisește să ne ofere în continuare, printre florile de gheață, dealtfel poetice, din casele noastre, apa caldă care-i rece, apa rece care nu mai vine sau vine după ce ai reușit cu nervii acumulați să-ți ridici temperatura, dar să-ți cobori moralul la minus grade, rămînînd convingerea că vei apuca zorii, zori în care să-ți amintești că ți-ai de la capăt calvarul unei vieți mizerabile, în care-ți permiți totuși să te gîndești la „idolul preferat", fie că ești femeie, fie că ești bărbat sau copil, idolul unei întregi Capitale — dl. primar general.

Și iarna aceasta ne-am aflat într-o mare dilemă. Ce am putea alege cînd nu avem decît două variante puse la dispoziție de natură și de primărie? Zăpada sau secetă? Primăria Capitalei nu ne oferă însă nici un compromis de trecere între cele două variante, decît aceea de a rămîne la voia întîmplării.

Frumusețea fulgilor căzuți săptămîna trecută a fost umbrită de gîndurile noastre negre. Știam ce ne așteaptă. Numai că situația cu care ne confruntăm depășește toate „speranțele" noastre. Astfel multe din arterele de circulație au fost blocate cu nămeți de zăpadă, păstrați chiar și în dimineața zilei de 19 februarie, adică după patru zile de la înzăpezire. Conducerea primăriei nu prea știm pe unde și cu ce a circulat, dar beneficiarii mijloacelor de transport aparținînd Autobazei Titan s-au văzut puși în delicata situație de a se întoarce acasă din stații sau care au fost mai temerari, să înfrunte natura pînă la stațiile de metrou. Nimeni nu a văzut pe aceste trasee, în cele patru zile, vreun utilaj de dezăpezire. E posibil să staționeze pentru intervenție în fața primăriei.

Mă aflam printre-unul din autobuzele amintitei autobaze în dimineața zilei de 19 februarie. Eforturile pe care șoferul le făcea pentru a parcurge traseul erau zadarnice în lupta cu aisbergurile carosabilului. Profesionalismul nu-l ajuta ca pe un frig de minus 15 grade să nu transpire. În acele momente, mai mult ca oricînd era responsabil de viața a aproximativ o sută de persoane. Autobuzul, cu o pocnitură surdă, se împotmolește în gheață. Călătorii intră în panică. Se apelează la limbajul de duzină, la amenințări, la lovituri în cabina șoferului. La toate acestea șoferul răspunde calm: „Mai departe nu pot să-mi asum răspunderea altor vieți. Pînă aici am făcut tot ce mi-a stat în putință. Nu vreau jumătate de salariu în valută, nu vreau însă nici să-mi petrec mulți ani în închisoare pentru că altora nu le pasă de viața călătorilor. Să vină primarul! Îi voi pune volanul în mînă și, pe un astfel de drum, cu autobuze cîrpite, va înțelege revendicările șoferilor!". Pasagerii înțeleg și o liniște greoaie se strecoară printre călători. Cineva sparge gheața aerului: „Nu ne rămîne decît să așteptăm viitoarele alegeri. Îi vom realege pe Iliescu, și Roman, îl vom realege și pe actualul primar, tot pentru liniștea noastră".

☆

Domnule primar, nu refuzul greu dezonorează, ci promisiunea ușoară! Drept pentru care insistăm: nu ne mai hrăniți cu vorbe goale, nu ne mai încălziți cu indiferența nu ne mai transportați cu presul, cel puțin acum cînd vă cunoaștem posibilitățile.

ALEXANDRA LIA

Din partea Sindicatului Liber al salariaților din Radioteleviziunea Română

În seara zilei de 20.02.1991, în cadrul emisiunii „ACTUALITĂȚI" redactorul șef Cornelius Rostianu a făcut, din partea departamentului INFORMAȚII, următoarele declarații:

1. Departamentul INFORMAȚII și-a însușit criticile făcute în ședința Camerei Deputaților din dimineața zilei de 19.02.1991 realizatorilor și autorilor emisiunilor de actualități privitoare la lipsa de profesionalism a acestora în legătură cu reflectarea evenimentelor legate de greva personalului din regionalele C.F.R. Iași și Timișoara, situație care a produs vii nemulțumiri și a agravat artificial situația, și așa destul de gravă și de tensionată.

2. Departamentul INFORMAȚII motivează această situație prin precaritatea mijloacelor tehnice de care dispune și anume: numărul mic al corespondenților județeni și a personalului auxiliar, lipsa aparaturii de înregistrare video, dotarea cu aparatură de filmare necorespunzătoare care nu asigură înregistrarea continuă a unui eveniment ce depășește 2 1/2 min., lipsa cronicii de peliculă, lipsa mijloacelor de transport.

3. Departamentul INFORMAȚII suferă din cauza mostenirii ceaușiste care a distrus posibilitățile de exprimare ale mass-mediei (prezumtivă a unei puteri în stat) și solicită recunoașterea urgentă a acestei situații „intolerabile".

În legătură cu această situație S.L.R.Tv.R. se vede nevoit să facă următoarele precizări:

1. Criticile aduse departamentului INFORMAȚII sînt justificate, redacția „ACTUALITĂȚI" nefiind pentru prima dată într-o asemenea situație în vezi evenimentele majore, de interes național, din 23—29 12.1989, din 15—23 03.1990, din 13—13.06.1990, 1—31.12.1990 și multe altele. Sindicatul liber a semnalat, de altfel, aceste lucruri la timpul potrivit, acționînd-și oprobriul a numeroși factori de decizie atît din interiorul cît și din exteriorul instituției.

2. Cel puțin o dată, tot în cadrul emisiunii „ACTUALITĂȚI", reporterul Dorin Suciu a adus aceleași justificări în legătură cu evenimentele de la Tîrgu Mureș din martie, anul trecut.

3. Motivațiile sînt reale, dotarea tehnică a televiziunii fiind extrem de precară, dar reprezintă doar o jumătate de adevăr întrucît:

a) În afară de corespondenții locali, departamentul „ACTUALITĂȚII" dispune de mai multe și bine dotate echipe mobile care pot efectua deplasări în oricare loc din țară, informațiile înregistrate video putînd fi transmise la centrul operativ prin rețeaua de relee tv. cu dublu circuit, sau prin relee mobile. În plus, în toată această perioadă (8.02—20.02.1991) televiziunea a efectuat în țară numeroase deplasări de care de reportaj, deplasări extrem de costisitoare și deservite de către un personal numeros și bine echipat, care puteau fi foarte bine dirijate spre locuri în care se întîmplă evenimente de importanță națională. De menționat că în anumite localități (printre care Iași, Timișoara, Cluj, Oradea, Brașov, Arad) există studiouri locale de televiziune, incluse în schema de organizare a TVR, ale căror mijloace pot fi utilizate pentru o rapidă informare la fața locului.

b) Prin urmare nu lipsa de mijloace tehnice a determinat această situație ci pur și simplu reaua voință și docilitatea față de putere a redactorilor „ACTUALITĂȚILOR", care au reflectat, de altfel foarte bine și în detaliu, poziția puterii față de evenimente, partea păgubită prin lipsa de acces la postul național TV, fiind tocmai sindicatele.

c) Proasta gospodărire a mijloacelor tehnice și financiare ale instituției este generală și nu se referă numai la departamentul „ACTUALITĂȚI", care se bucură, de altfel, și din acest punct de vedere de o poziție privilegiată față de celelalte departamente și secții. În concluzie, modul de reflectare a realităților din Iași și Timișoara de către Departamentul Informații este o acțiune deliberată de dezinformare și manipulare gravă a opiniei publice din țară și din străinătate, aducînd, în acest fel, prejudicii morale și financiare instituției și continuînd, de fapt, acțiunile similare ale acestui departament care s-au soldat prin prejudicii incalculabile aduse țării în cursul anului care a trecut — dacă nu ne-am referi decît la evenimentele din martie și iunie.

Cea mai gravă moștenire ceaușistă a instituției televiziunii române este obediența și autocenzura nejustificată față de puterea, în dauna dreptului fundamental al omului la informare și liberă exprimare a opiniilor. Solicitările ultimative ale redactorului de la „actualități" nu sînt, în acest caz, decît dezonorante lamentații de care Sindicatul Liber se disociază și față de care protestează.

BIROUL EXECUTIV A S.L.R.TVR

NOTĂ

150 de membri ai Sindicatului liber RTVR din Autobaz RTVR informează opinia publică asupra faptului că st rea apărută în publicația Barricada, conform căreia conducătorii auto ar fi aderat la Sindicatul „Unității" Televiziu condus de dl. Paul Soloc, es eronată.

ION ROȘU — liderul compartimentului sindical AUTO vicepreședinte al S.L.RTVR.

„Cine e și ce face polițiștii" (IV)

Înainte de a trece la un alt caz relevant pentru modul în care unii polițiști înțeleg să acționeze în noile condiții apărute după 22 decembrie 1989, vă supunem atenției cîteva știri din... frontul salvator al Internaționalei.

Iată cazul nostru de astăzi:

Domnului Ganea Mihai, domiciliat în București, strada Sirenelor nr. 32, sector 5, i-a fost spartă casa în ziua de 19 iunie 1990 între orele 8—12. Autorii acestui delict sînt vecinii din curtea în care victima și-a locuit de mai multe ori. Dosarul acestor molestări a fost de la [illegible] la Poliția sectorului 5 [illegible] Domnul Ganea Mihai a înaintat pînă acum trei scrisori pe adresa poliției dar fără nici un rezultat. Ce crede conducerea Ministerului de Interne despre „operativitatea" cu care au acționat și acționează polițiștii de la Cîrja nr. 17?.

Dacă ni se va răspunde că nu există efective suficiente care care să facă față situației, propunem o temporară transferare a polițiștilor care, acum, pe timp de iarnă, hibernează în Piața [illegible] și zona a[illegible]

Perspectivele securității europene în contextul autolichidării Tratatului de la Varșovia

În prezent se știe cu exactitate că pînă la 1 aprilie vor desființate structurile militare ale Organizației Tratatului de la Varșovia. De fapt estinul său a fost curmat o dată cu începerea restructurării în U.R.S.S. și a procesului de reforme din țările Europei răsăritene. Din cele două grupări militar-politice antagoniste din Europa va mai rămîne doar Alianța Nord-Atlantică.

Deși nici ea nu a fost ocolită de schimbări, faptele rămîn fapte: după autolichidarea Tratatului de la Varșovia, în Europa se va menține alianța militar-politică occidentală. Este evidentă asimetria apărută ce poate avea un efect destabilizator. O asemenea situație este contrară principiilor Cartei de la Paris pentru o Europă nouă, care prevede echilibrul de forțe la un nivel minim posibil, consolidarea măsurilor existente — și adoptarea altora noi, substanțiale — de întărire a încrederii și securității. Aplicînd aceste principii — se relevă în Cartă — este necesar să se pășească pe calea întăririi stabilității și securității pe continent, pe calea edificării unei Europe noi.

În acest context, acțiunile conducătorilor N.A.T.O., care nu se grăbesc să deschidă ușile alianței lor statelor est-europene participante la Organizația Tratatului de la Varșovia corespund spiritului vremurilor. În ultimul timp în această direcție au acționat între alții Budapesta, Varșovia, Praga și **București**. Astfel, săptămîna trecută, ministrul afacerilor externe al României, Adrian Năstase, a declarat: „Ținînd seama de situația geopolitică și în lumina contactelor noastre cu Europa occidentală și Comunitatea Europeană, ar fi absolut firesc dacă s-ar găsi o formulă pentru asocierea noastră la N.A.T.O.".

Fără a renunța la legăturile directe cu Europa răsăriteană, și cu atît mai mult la influența asupra ei, conducătorii N.A.T.O. subliniază că organizația lor nu are un mecanism oficial de asociere cu terțe țări. Dar problema nu o constituie, desigur, un atare mecanism. Dacă s-ar dori, el ar putea fi creat. Credem că N.A.T.O. este conștient de urmările negative pe care le-ar putea avea pentru relațiile Est-Vest „erodarea flancului" parității create între cele două părți ale continentului, lărgirea componenței alianței pe seama țărilor est-europene. Se pare că în situația creată cea mai bună soluție pentru Europa ar fi crearea în cadrul C.S.C.E. a unor structuri general-europene de securitate. Acest lucru decurge logic din prevederile Cartei de la Paris pentru o Europă nouă care presupune dezvoltarea integrării politice și economice a continentului pe baza colaborării, avantajului reciproc și încrederii. Cu greu o atare integrare va avea sorți de izbîndă, dacă ea nu va fi însoțită de crearea unor structuri militar-politice corespunzătoare, deschise oricărui stat din Europa. Asemenea structuri la baza cărora ar putea fi așezate, pentru început, mecanismele create prin procesul de la Helsinki, ar asigura posibilitatea revenirii la o Europă cu adevărat unită.

Indiferent de ho'ărîrea ce s-ar lua în această chestiune atît de importantă, este limpede că în cadrul elaborării e trebuie să se renunțe la psihologia de bloc, să nu se permită prejudicierea securității vreunei țări și să se respect cu strictețe spiritul și liter Cartei pentru o Europă nouă (T.A.S.S.).

DECLARAȚIE

Subsemnații, foști membri ai organizației de bază I.C.R. din Institutul de Arhitectură „Ion Mincu".

— am considerat partidul comunist ca fiind destituit din 22 Decembrie 1989 și am anunțat dizolvarea organizației de bază încă din luna ianuarie 1990:

— constatînd însă reînființarea P.C.R. sub alt nume și referirile care s-au făcut la cei aproape 4 milioane de membri.

Declarăm:

— nu ne considerăm membri vreunui partid cu program comunist:

— nu avem nici o legătură cu Partidul socialist al muncii:

— interzicem oricui să se folosească de fosta noastră înscriere în partid în scopuri politice:

— cerem evaluarea și publicarea patrimoniului fostului P.C.R., precum și utilizarea sa spre folosul public.

Urmează o listă de 88 semnături.

ANISM

Cuma activităților concrete [illegible] relativ limitată, eficiența [illegible]ticianismului realizîndu-se [illegible] masificarea unui tip [illegible] de forme. Există trimbițarea repetată de către cei interesați, a unor sloganuri simple, [illegible]sibile și cu obiect difuz (gen „nu ne vindem țara", „noi muncim, nu rîdem", „sîntem de nepăcăliți") a căror stupizenie de[illegible]mantă scamă de sub control, [illegible]ind concomitent și o permanentă calomnierea difuză, generalizată, permanent incitantă și [illegible]re, tocmai de aceea, își joacă [illegible] bine definit de „ dezbina, [illegible] a contrapune grupurile între [illegible]. Sînt propagate diverse zvoruri, care cu cît sînt mai greu de crezut, cu atît sînt mai discutate — acestea cuprinzînd referiri mai precise (gen „ungurii se pregătesc să ocupe Ardealul, deja au arme și comandouri [illegible] Bacău", sau „Banatul vrea autonomie", sau „Dolna Cornea [illegible] fost soția lui Ratiu") — [illegible] comunii directe reluate în diferite momente, cu schimbarea substantivului, vizînd discreditarea persoanelor grupurilor restrînse ale regiunilor vizate. Se mai practică și coruperea directă, [illegible] nefiind ușor de exemplifi[illegible] — într-o țară a sărăciei generalizate corupția este răsplătită — mai ales că cei corupți [illegible] grăiți să tacă, fiind însă din [illegible] în răspîndită calomnierea de [illegible] se fi lăsat corupți tocmai cei care nu se găsesc în această situație (pînă se stabilește dacă [illegible] ion i s-a luat un ceas, sau [illegible]on a luat un ceas, nu se știe [illegible] precis, mai durează).

În timp ce pentru influențarea maselor sînt folosite demagogia, diversiunea — pentru influența-

rea liderilor, a virfurilor, se merge pe denigrare, șantaj, scandal, corupție. Indiferent însă de aspectul particular pe care îl capătă, de haina pe care o îmbracă, politicianismul are ca trăsătură comună lipsa de scrupule în atingerea scopului imediat propus, apelul la mijloace josnice și perfide avînd o valorificare instantanee, cei care le utilizează fiind perfect conștienți că „poți minți pe toată lumea cîtva timp, poți minți pe cîțiva oameni tot timpul, dar nu poți minți toată lumea tot timpul".

Rolul politicianismului este de a masca acțiunile represive, mijloacele diversioniste arătate fiind practicate conjugat cu acțiunea grupurilor teroriste. Să ne reamintim mulțimea de zvonuri calomnioase care a însoțit reprimarea manifestației din 28 ianuarie 1990, respectiv atacarea sediilor partidelor care au organizat-o; sau la fel și la o cu totul altă anvergură **zvonurile** însoțitoare ale represiunii din 13—15 iunie 1990, menite să înspăimînte o țară întreagă și, dacă s-ar fi putut, o lume întreagă. Oricum, în îmbinarea diversiunii politicianiste cu acțiunea grupurilor teroriste este totdeauna vizat un obiectiv util, imediat și palpabil al uneia sau altora dintre persoanele care, pe această rale acesd la putere sau vor să o păstreze.

Politicianismul este deci vicleșia care speculează jocul influențelor, de pe pozițiile acelor **persoane care, activ angajate în** discuția pentru ocuparea unei **poziții cît mai sus-puse, nu se** dau în lături de la orice pentru a parveni. Politicianismul este expresia terorismului politic, menit să destabilizeze structurile în folosul, imediat, al persoanelor.

ALEXANDRU RADU

Și societatea civilă poate avea un cuvînt de spus

De curînd ne-a vizitat țara o delegație a **Consiliului Economic** și Social din Franța, condusă de domnul Jean Matteoli. Delegația a inițiat cu președintele Senatului, primul ministru, reprezentanții unor federații sindicale, iar în final cu președintele României. În cursul întrevederilor au avut loc convorbiri în marginea unor probleme legislative și constituționale, precum și consultări în chestiuni de ordin economic și social.

Se pare deosebit de util să se scurtă prezentare a Consiliului Economic Și Social, din care el reprezintă într-un fel instituționalizare a ceea ce la noi este numit indeobște, în afara puterii, „vocea străzii". Înființat în 1946, acest Consiliu a fost cuprins în Constituția din 1958, fiind un gen de „parlament" care funcționează lîngă Parlament. El cuprinde ansamblul societății civile din Franța, prin reprezentanți desemnați ai organizațiilor importante (centrale sindicale, asociații, ligi cu caracter [illegible] de divers), în număr de 180, și 50 de experți numiți de guvern (care-i asigură și bugetul). Principala atribuțiune a Consiliului este studierea problemelor de strategie economico-socială. El avizează proiectele-legi și poate avea chiar inițiativă legislativă. În acest mod legile sînt rezultatul efortului colectiv al întregii societăți.

În eventualitatea înființării unui asemenea organism în țara noastră, nu doar „aleșii" (deputați sau senatori) ar putea interveni în procesul legislativ, ci și „gălăgioșii", turbulenții liniștii noastre, gen „Alianța Civică", „16—21", „G.D.S.", „Cartelul Alfa", etc...

Considerînd această instituție cu adevărat democratică interesantă (ceea ce poate să însemne orice), domnul Ion Iliescu a remarcat că „**în faza în care ne aflăm noi** (cu elaborarea Constituției — n.n.) **este greu de definit aș a ceva**", dar că „**ar merita să fie făcut un asemenea experiment**".

GILDA LAZĂR

EDIȚIE SPECIALĂ!

Theodorescu Valeriu Ro[illegible]**slianu a anunțat în fata** [illegible]**citorva milioane de telespe**[illegible]**culați că legea fondului fun**[illegible]**ciar va fi publicată în ma**[illegible] **multe cotidiene printre ca**[illegible] **și „Adevărul".**

Curios ca orice telespecu[illegible]**lat, am cumpărat ziarul c**[illegible] **pricina, cînd, ce să vezi, ni**[illegible]**mic despre...**

Pe aceeași tarabă însă Ediție Specială a aceluia[illegible] **ziar (nota bene — 5 lei** [illegible] **care continea sus-numita leg**[illegible] **(din care, între noi fie vo**[illegible]**ba, țăranii, principalii bene**[illegible]**ficiari, nu cred că ar pute**[illegible] **oricîne mare lucru).**

Puțin mai mult respe[illegible] **față de cititori, domnilor** [illegible]

ANUNȚ

Cumpăr televizor colo[illegible] **nou. Telefon 79 84 80.**

Ale se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă PO Box 12 201.
Tiparul: Combinatul poligrafic București

• ACTUALITATEA INTERNAȚIONALĂ • ACTUALITATEA INTERNAȚIONALĂ •

„Cei 12" amînă o hotărîre privind reluarea ajutorului lor pentru U.R.S.S.

CEE a hotărît să reia în mod normal pregătirile în vederea unui ajutor pentru URSS, dar a amînat pînă la 4 martie adoptarea unei hotărîri formale privind acordarea lui, s-a aflat din sursă oficială.

„Este un semn clar" de sprijinire a președintelui Mihail Gorbaciov — a comentat în această privință președintele Comisiei europene, Jacques Delors.

„Cei 12" hotărîseră la sfîrșitul lui ianuarie să încetinească, fără a întrerupe, pregătirea acestui ajutor pentru a protesta împotriva evenimentelor sîngeroase care au avut loc în republicile baltice.

Conform unei declarații publicate la Luxemburg la sfîrșitul reuniunii miniștrilor afacerilor externe din CEE, „cei 12" cer Comisiei europene „să reia examinarea aplicării hotărîrii privind creditul pentru cumpărare de alimente și asistența tehnică pentru URSS", luate în decembrie anul trecut, la Roma.

Ei „și-au rezervat însă posibilitatea de a reveni asupra acestei chestiuni" cu prilejul viitoarei lor reuniuni, la 4 martie, la Bruxelles. „Pînă atunci, vor urmări și atenție evenimentele din țările baltice în speranța că se va ajunge la o soluție negociată".

„Nu a avut loc o întrerupere" a convorbirilor CEE-URSS, a subliniat ministrul francez al afacerilor externe, Roland Dumas.

„Considerăm că președintele sovietic Mihail Gorbaciov are intenția fermă de a continua politica de perestroika în URSS" și că „ei vrea să rezolve problemele baltice în Uniunea transformată și așteaptă de la Occident o bună înțelegere", a subliniat Dumas.

Cu prilejul întîlnirii europene la nivel înalt de la Roma, la jumătatea lui decembrie anul trecut, „cei 12" au hotărît să ofere URSS un ajutor alimentar de 250 milioane ECU (1 ECU = 1,4 dolari), o garanție de aproape 500 milioane de ECU pentru cumpărarea de bunuri de consum și asistență tehnică în valoare de 400 milioane ECU. Ajutorul alimentar nu a fost afectat de hotărîrea de încetinire luată de „cei 12", dar el a fost blocat de Parlamentul European. Acesta îi va autoriza astăzi, ca și un ajutor similar pentru **România** și Bulgaria de 100 milioane ECU, așa cum a hotărît Comisia pentru bugete la Strasbourg. (AFP)

Ariel Sharon opinează că Israelul trebuie să acționeze pentru înlăturarea amenințării rachetelor SCUD

Ministrul israelian al mediului, Ariel Sharon, a opinat că „Israelul trebuie să acționeze pentru a înlătura amenințarea rachetelor Scud irakiene care vizează poporul său dacă Statele Unite nu reușesc în această sarcină".

Într-o declarație făcută la Televiziunea israeliană, Sharon a adăugat: „Datoria noastră este de a ne proteja cetățenii. Aparent, rachetele Scud lansate împotriva Israelului din vestul Irakului, la 1 000 de kilometri de cîmpul de luptă kuweitian, sînt pentru Statele Unite un fenomen marginal, un simplu fulger pe cer. Nu trebuie să mai așteptăm. Avem răspunsuri adecvate și putem face multe lucruri."

Sharon a subliniat că, potrivit unui bilanț oficial, rachetele irakiene au provocat deja la Ierusalim 13 morți și 1035 de răniți și avarierea a 11 000 de apartamente. „Nimeni nu are dreptul de a ne ordona să rămînem cu brațele încrucișate. Statele Unite nu ar accepta ca rachetele să cadă deasupra unuia dintre orașele lor, iar Franța nu ar tolera bombardamente asupra Parisului", a continuat el.

Sharon a mai arătat că o intervenție israeliană în Irak nu va distruge coeziunea coaliției antiirakiene. „Acest risc nu este serios, a afirmat el. Războiul a luat amploare și Iordania nu mai poate fi împiedicată să intre în conflict. Cît despre președintele strîns, Hafez El Assad, eu nu cred nici un cuvînt din tot ce spune și, în orice caz, întreaga dragoste ce ni se poartă astăzi pentru politica noastră de reținere va dispărea într-o singură zi."

Întrebat despre ostilitățile politice care se profilează pentru Israel după războiul din Golf, Sharon a adresat un apel țărilor arabe „de a se democratiza și de a pune capăt cursei înarmărilor în Orientul Mijlociu". În opinia sa, guvernul israelian trebuie să rămînă la opțiunile sale, care preconizează autonomia pentru palestinenii din teritoriile ocupate din Cisiordania și Gaza. „Ca orice alt popor inteligent, poporul israelian nu trebuie să accepte condiții care îl displace", a conchis Sharon. (A.F.P.)

● Deși pentru moment nu se cunosc detalii ale operațiunilor militare în curs de desfășurare, cam așa ar putea arăta acțiunea forțelor aliate.

Uniunea Sovietică: rivalitate derutantă

Confuzia este atît de mare pe toate planurile încît de multe ori se întîmplă ca personalități politice de prim plan să se contrazică de la o zi la alta

Atmosfera din Uniunea Sovietică a devenit greu de înțeles chiar și pentru specialiști. Căci cine, de exemplu, poate trage o concluzie coerentă din evenimente ca cele petrecute la Moscova sîmbătă și duminică? Sîmbătă, sute de mii de persoane au participat la o mare demonstrație în sprijinul Armatei Roșii și împotriva președintelui Federației Ruse, Boris Elțin. Oamenii au scandat „Armata și partidul comunist sînt una" și l-au acuzat pe Elțin că dorește să distrugă întreaga Uniune Sovietică. A doua zi, duminică, a avut loc o nouă demonstrație. Protagoniștii, alte sute de mii de moscoviți, și-au manifestat sprijinul pentru Boris Elțin și pentru populara emisiune de televiziune „Opinia", desființată de televiziunea centrală.

Toate aceste manifestații au avut loc numai datorită virulentului discurs al lui Elțin, în care acesta cerea demisia președintelui Gorbaciov, acuzîndu-l că a ruinat țara și a sărăci populația. Evident, avalanșa de proteste pe care le-a provocat discursul l-au forțat pe Elțin să retracteze. Cîteva zile mai tîrziu, președintele Federației Ruse făcea altă declarație prin care afirma că el nu dorește să devină președintele U.R.S.S., chiar dacă i s-ar cere acest lucru și că este gata să colaboreze cu Gorbaciov.

Fără îndoială însă, cel mai derutat este Gorbaciov însuși. În octombrie 1990, el a renunțat la proiectata reformă radicală economică și a îndepărtat pe rînd toți consilierii reformiști: Șevardnadze, Petrakov, Satalin, precum și pe ministrul de interne Bakatin considerat mult prea liberal. Gorbaciov a cîștigat în schimb puteri pe care nici Stalin nu le-a avut, dar acum nu mai are la ce le folosi atîta timp cît reformele au devenit de domeniul trecutului. La egală distanță de conservatori și reformiști, Mihail Gorbaciov pare din ce în ce mai derutat. Unii, ca generalul Bobkov, nu se sfiesc să vorbească despre „inconstanța" lui, în timp ce ziariștii afirmă că declarațiile lui publice, mai ales cele improvizate, sînt uneori atît de dezlînate încît presa are de multe ori probleme în a le transforma într-un tot coerent.

Conflictul Gorbaciov—Elțin este în plină desfășurare, dar amîndoi au aerul că sînt la fel de dezorientați. În ziua de 28 martie, Parlamentul Federației Ruse urmează să se întrunească într-o ședință specială pentru a analiza direcțiile politice ale lui Elțin. Deja se prevede că discuțiile vor fi înverșunate și nu este exclus ca adversarii să-i ceară lui Elțin să demisioneze. Ce se va întîmpla în viitor depinde foarte mult și de referendumul de la 17 martie, la care cetățenii Federației Ruse vor avea de răspuns la o întrebare suplimentară: vor sau nu un președinte al U.R.S.S. ales prin vot universal? În funcție de răspuns, se va cunoaște și care este sprijinul real pe care îl acordă populația președintelui propriei Federații. Și în această măsură se va ști încotro se îndreaptă Uniunea Sovietică și Mihail Gorbaciov.

LUCIA ȘTEFAN

În timp ce rivalitățile politice se accentuează, lipsurile alimentare devin din ce în ce mai mari.

Relatările unor dezertori irakieni

Nouă soldați irakieni, toți veterani din războiul iraniano-irakian, au trecut liniile aliate și au relatat că mulți alții nu îndrăznesc să facă același lucru de teama de a nu fi executați.

Cei nouă soldați, inclusiv un sublocotenent, au între 25 și 30 de ani. Ei au sosit cu arme cu tot, pe care le-au păstrat, au menționat ei, pentru a-și acoperi fuga în caz de necesitate.

„Noi așteptam prilejul, dar ne era teamă de unitățile de soioșai. Apoi a venit o furtună și ne-am părăsit postul cu totii", povestește unul dintre ei.

Cu ochii înroșiți de oboseală, cu îmbrăcămintea și încălțămintea îmbibate de ploaie, ei spun că au fost nevoiți să taie firele de declanșare a două mine pentru a-și face o cale de ieșire.

Totuși, ei au fost reperați de un vehicul blindat care a deschis focul împotriva lor, dar nici unul nu a fost rănit. Au fost nevoiți să meargă tot cursul nopții străbătînd cei 10—12 km, care îi separă de liniile aliate.

Unii dintre soldați, care vorbeau ziariștilor în mod foarte spontan în pofida prezenței unor soldați arabi și americani, au afirmat că există mulți alți soldați care ca și ei, vor să se predea dacă li se oferă ocazia. „Tuturor le este teamă că ar putea fi uciși, și le este teamă și pentru familiile lor", a afirmat unul dintre soldați.

Grupul, care așteaptă să fie dus într-un centru al prizonierilor de război, s-a referit mai mult la amenințarea exercitată de „unitățile de informații" din propria lor armată însărcinate, mai ales, să împiedice dezertările decît la bombardamentele foarte puternice din ultimele două zile. (A.F.P.)

Lupta terestră pentru eliberarea Kuweitului a început!

(Urmare din pag. 1)

peste 100 de puțuri petroliere al căror nor de fum are o lungime de peste 250 km etc. Trebuie să precizăm că din populația micului stat Kuweit de 850 de mii de locuitori, peste 500 de mii au fugit în Arabia Saudită și Iordania la invadarea țării de către trupele irakiene la 2 august 1990, iar majoritatea tinerilor s-au înrolat în armata de eliberare a țării lor și luptă acum în cadrul forței multinaționale.

Atacul terestru pentru eliberarea Kuweitului a început printr-o masivă pregătire de artilerie, bombardamente aeriene (peste 2 800 de misiuni în ultima zi) și bombardamente executate de artileria navală, în care a excelat crucișătorul Wisconsin care a trimis cu mare precizie în pozițiile irakiene proiectile de peste o tonă greutate. La lupte participă și trupe aeropurtate.

Generalul Norman Schwartzkopf a anunțat instituirea unei cenzuri totale asupra știrilor de pe teatrul de operațiuni, pentru a nu da inamicului informații care să pună în pericol viața ostașilor forței multinaționale. Se știe însă, că la începutul campaniei o formă blîndă a trupelor multinaționale a avut ca obiectiv tăierea unui cablu optic subteran care era, eventual, folosit de comunicația în funcțiune al Bagdadului cu trupele sale din Kuweit.

La închiderea ediției, agențiile de presă anunță că trupele „blindate" ale forței multinaționale au ajuns la periferia capitalei Kuweit-City, iar în nordul acesteia se află o altă unitate de trupe aeropurtate.

Comandantul forței multinaționale a anunțat că în prima zi luptele s-au desfășurat mult mai bine decît se anticipase și rezistența irakiană a fost foarte slabă. Au fost luați peste 10 000 de prizonieri irakieni.

De asemenea, s-a precizat că pierderile forței multinaționale au fost remarcabil de scăzute.

Se apreciază însă că în zilele următoare, rezistența irakiană s-ar putea să fie mai îndîrjită. Israelul și Arabia Saudită au fost atacate din nou noaptea trecută cu rachete Scud. În schimb, Bagdadul a anunțat că ofensiva forțelor multinaționale a fost oprită și au fost principalele pierderi grele inamicului care „se scaldă într-o baltă de sînge". „Într-o cuvîntare radiodifuzată, Saddam Hussein a cerut soldaților irakieni să opună rezistență îndîrjită și s-a arătat încă încrezător în victorie.

Iordania, Algeria și Cuba au criticat declanșarea acțiunii terestre în războiul din Golf și au cerut intervenția Consiliului de Securitate pentru încetarea luptelor. În Europa au avut loc demonstrații pacifiste, dar principalii liderii și-au exprimat acordul pentru acțiunea de eliberare a Kuweitului, primii care au făcut declarații în acest sens fiind liderii Japoniei și Germaniei.

Guvernul kuweitian a anunțat că l-a angajat pe celebrul pompier de stingere Deer cu echipa sa, să stingă incendiile de la puțurile petroliere din Kuweit incendiate de irakieni, care în retragere practică metoda pămîntului pîrjolit.

Deocamdată deci, războiul continuă cu intensitate și face numeroase victime în rîndul combatanților și a populației civile.

Fie ca acest război să se termine cît mai curînd și să facă cît mai puține victime, iar suferințele și jertfele pe care le provoacă acum să ducă, la terminarea lui, la instaurarea în Orientul Mijlociu a unei păci drepte și durabile, care să pună capăt frămîntărilor care au ravagiat în această parte a lumii de zeci de ani încoace și care afectează climatul politic și viața întregii planete.

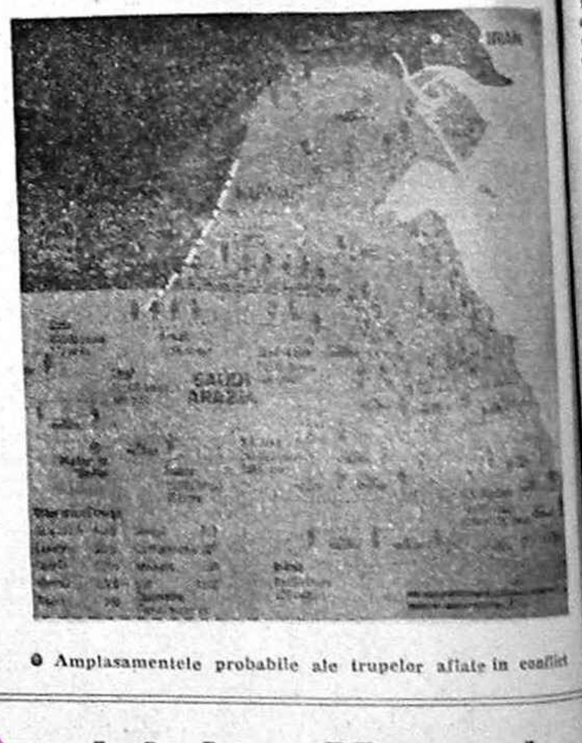

● Amplasamentele probabile ale trupelor aflate în conflict

În România există o abundență de valută pe piața liberă

Creșterea de la o zi la alta a volumului tranzacțiilor și oferta mare de valută externă (și nu numai cererea ridicată după cum s-a temut) pot fi considerate cele mai importante rezultate din primele zile de activitate ale pieței valutare libere interbancare din București, a declarat agenției italiene ANSA guvernatorul Băncii Naționale a României, Mugur Isărescu.

„Dacă, pe de o parte, sînt mulțumit că am pornit cu dreptul — a spus guvernatorul — pe de altă parte am înregistrat imediat probleme de ordin tehnic. Nu există nici specialiști și nici instrumente. Lucrăm cu un computer închiriat. Grosul publicului este inexpert și nu are termeni de comparație — ca atare nu a înțeles ce înseamnă această nouă piață valutară. De aceea, a continuat dl. Isărescu, am citit în presă, exceptînd cîteva articole scrise de experți, comentarii care nu au nici o bază, ca de pildă, paralela între cursul schimburilor fixat la licitația interbancară și criteriul de calculare a salariilor și a condițiilor de trai".

Dar așa-numitul „money market" interbancar pentru tranzacții comerciale „progresează". Dacă în prima zi schimbul leu-dolar era fixat la un „cross rate" de 200 la 1, încă de ieri s-a înregistrat prima fluctuație semnificativă, iar valuta SUA a fost majorată față de leu, atingînd cota de 225 lei per dolar.

„Trebuie subliniat — a declarat guvernatorul Băncii Naționale Române — că acest curs este paralel cu cel oficial, care rămîne stabilit la 35 lei per 1 dolar, dar este important că am făcut primul pas pentru organizarea pieței valutare și că l-am făcut pe baza unei norme legislative".

Firește, a mai afirmat dl. Isărescu, se află deja în stadiu avansat de elaborare o lege mai amplă care ne va permite să stabilim în mod organic viitoarea piață valutară română, care deocamdată se referă exclusiv la tranzacțiile curente și nu la adevărata piață a capitalurilor. Guvernatorul Băncii Române a preferat totuși să nu facă o apreciere a valorii tranzacțiilor operate pînă în prezent, deoarece — a spus el — pe baza fixingului băncile efectuează alte operațiuni de schimb și, ca atare, este dificilă o asemenea evaluare.

Mugur Isărescu și-a exprimat încrederea că într-un viitor apropiat se vor înregistra ample fluctuații în ambele sensuri, dar că peste cîteva luni ar trebui să se ajungă la o stabilizare, iar diferența între schimbul interbancar comercial și schimbul liber ar trebui să se apropie în mod simțitor.

Desigur, întreaga operațiune este înscrisă într-un pachet de măsuri guvernamentale menite să protejeze puterea de cumpărare a salariilor, dar aceasta va consolida puterea economică a întreprinderilor productive. Dacă astăzi specula înregistrează un exces de lei aflați în circulație, pe de altă parte întreprinderile productive au o „mare foame" de valută. „Pe de o parte, a menționat dl. Isărescu, vom obține o reimpărțire a veniturilor, iar pe de altă parte, întreprinderile se vor putea aproviziona cu valută convertibilă, avînd posibilitatea de a schimba în monedă pînă la 50 la sută din cîștigurile lor.

Pe termen mediu, ne așteptăm la o stabilizare a leului (la cursul comercial) la un nivel mai scăzut decît cel actual și ne gîndim să variem spre creștere într-un interval de un an și jumătate actualul curs oficial. Dar va trebui să evităm spirala prețuri-salarii atît timp cît va continua reforma economică. Numai într-o economie stabilă ne vom putea gîndi la convertibilitatea leului", a conchis guvernatorul Băncii Române. (ANSA)

SCINDAREA FORUMULUI CIVIC

Congresul extraordinar al Forumului Civic care s-a desfășurat la Praga a hotărît prin vot scindarea acestei organizații în două partide: unul de dreapta și unul de stînga. Conform noului statut adoptat cu o largă majoritate, Forumul Civic devine o coaliție de două formațiuni politice: **partidul democrației civice** condus de ministrul de finanțe Vaclav Klaus și **mișcarea liberală civică** (de stînga) dirijată de un comitet de coordonare paritar.

[illegible] 1991, directorul Direcției Generale a Vămilor, dl. Eugen Vasiliu, a fost destituit, din ordinul primului ministru deoarece s-a opus hotărîrii guvernului privind trecerea vămilor sub controlul Ministerului de Interne.

În același timp Partidul Liberal Monarhist din România s-a adresat Procuraturii Generale în legătură cu trimiterea în judecată a generalului Valeriu Rozoleanu pentru gravele prejudicii morale aduse țării prin expulzarea Regelui Mihai I în decembrie 1990.

În fine, am reținut intervenția dlui Doru Viorel Ursu în Parlamentul României din data de 18 februarie a.c. Cu acel prilej, dl. ministru a cerut suplimentarea fondurilor bănești alocate Ministerului de Interne, motivînd cu necesitatea achiziționării unor diferite „aparate". Despre ce fel de aparate ați făcut vorbire d-le ministru? Aparatură pentru interceptat convorbirile telefonice, bastoane electrice, scuturi, căști de protecție pentru cioomăgarii în uniformă albastră, gaze lacrimogene, dube? Care din toate acestea? N-ar strica ca Ministerul de Interne să ACHIZIȚIONEZE și ceva bune maniere pentru lucrătorii săi. Acestia trebuie să înțeleagă odată pentru totdeauna că menirea lor este aceea de a apăra și servi populația și nu de a o agresa.

[illegible] ale Capitalei cunoscute pentru numărul alarmant al infracțiunilor.

LUCIAN TUDORANCEA

POLITICI

(Urmare din pag. 1)

organizarea politică sau în administrația de stat, folosesc orice fel de mijloace pentru urmărirea scopurilor egoiste de parvenire.

Reținem starea de fapt, politicianismul fiind utilizarea de către persoane anume a indiferent căror mijloace pentru a parveni.

Cum este posibilă practicarea politicianismului? Pentru a răspunde corect reținem că în societate acționează interese multiple, de multe ori contradictorii, atît între grupurile existente (grupuri sociale profesionale, politice, culturale, etnice, religioase care au la rîndul lor diferite grupuri de organizare — sindicate, partide, asociații, biserici) cît și în interiorul acestor grupuri. Alături de interesele care definesc sau reunesc respectivele grupuri — care le dau acestor caracterul de grup — există și se manifestă interesele și subiectivismul persoanelor, al celor care au, firesc, diverse poziții în interiorul grupurilor, între care se disting liderii asociațiilor organizate. Politicianismul mizează tocmai pe aceste laturi ale comportamentului uman cum sînt stările de spirit, sentimentele, mentalitățile.

Unei acțiuni reale, în cure de desfășurare, sau uneia virtuale politicianismul îi răspunde prin manipulare, prin falsificarea respectivei acțiuni. Mijloacele sînt lipsite de principialitate, demagogia, acțiunile imorale și ilicite — de preferință acuzînd de toate aceste „calități" oponenții care, de fapt, nu uzează de ele.

Scrisoarea lui Jan Masaryk către Iosif Stalin

„Ceske Noviny" — supliment săptămînal al cotidianului de stînga „Rude Pravo" — a publicat la 20 februarie textul complet al unei scrisori pe care Jan Masaryk — fiul primului președinte cehoslovac Tomas Garrigue Masaryk și fost ministru de externe — l-a trimis-o dictatorului sovietic Iosif Stalin la 9 martie 1948, în ajunul sinuciderii sale. Scrisoarea nepublicată pînă în prezent, a fost descoperită în fostele arhive ale Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia ca făcînd parte dintr-un fond special al lui Antonin Novotny, președinte cehoslovac între 1957—1968. Scrisoarea a fost redactată în limba franceză.

„Am fost întotdeauna convins că, exceptînd Rusia nu putem conta pe nici o altă țară pentru a ne apăra împotriva germanismului... Îmi amintesc întîlnirea noastră de la Moscova după semnarea tratatului nostru de alianță (1943). Mi-ați spus atunci că Uniunea Sovietică își va continua politica tradițională de fraternitate slavonică și că Cehoslovacia renăscută nu trebuie să se teamă de o revenire a ofensivei germane", scria Jan Masaryk în scrisoarea sa.

„Curînd mi-am dat seama că Partidul Comunist nu are nici cea mai mică intenție să ia în considerare promisiunea ce mi-a fost făcută. Guvernul legal din această țară nu are nici o importanță astăzi. Există un regim în care legile sînt create de comitete de acțiune. Sînt arestate persoane a căror singură vină este că au luptat împotriva comuniștilor înainte de război. Ele sînt închise în pofida faptului că adesea sînt oameni credincioși ai Rusiei și sorțiilnitori ai alianței frățești cu această țară. În proiectul meu minister, «comitetul de acțiune» îmi anulează toate deciziile și dă ordine funcționarilor mei. Aceasta înseamnă că aici este un regim sovietic, singura diferență fiind că «sovietele» sînt denumite «Comitete de acțiune»".

„În Cehoslovacia nu mai există libertate. Libertatea a fost înlocuită cu opresiunea practicată de un partid împotriva tuturor oponenților săi, pregătind astfel condițiile pentru instalarea unui stat totalitarist și polițienesc".

„Nu pot trăi fără libertate. Dar nu pot lupta pentru ea deoarece Jan Masaryk nu poate lupta — chiar și indirect — împotriva Rusiei și a guvernului ei. Nu am altă soluție decît să mor în liniște pentru a împiedica pe cei ce doresc provocarea unui război civil în Cehoslovacia să folosească orice acțiune ca pe un pretext pentru declanșarea lui... Mai există timp destul pentru eventuala politicii de sovietizare a țării mele. Acționați rapid deoarece în curînd s-ar putea să fie prea tîrziu", se arată în scrisoarea trimisă de Jan Masaryk la 9 martie 1948 dictatorului sovietic Stalin. La 10 martie fostul ministru cehoslovac de externe s-a sinucis.

Atestînd autenticitatea scrisorii lui Jan Masaryk, istoricul Václav Cada, de la Institutul de istorie și teoria dreptului socialist, a relevat la „Ceske Noviny" că nici una din [illegible] incluse în scrisoare nu este în dezacord cu datele istorice disponibile. (C.T.K.)

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI!

● **Irakul a lansat două rachete SCUD asupra Israelului, care au atins o zonă aflată în sudul acestei țări, fără a produce însă victime sau pagube materiale.**

● **La Riad s-a anunțat că forțele aliate sînt foarte aproape de capitala kuweitiană, și că se așteaptă să fie angajate foarte curînd în lupte directe cu trupele gărzii republicane.**

● **Comandanții trupelor de desant au declarat că nu au primit încă ordin de a intra în acțiune, dezmințind totodată informația conform căreia ar fi fost deja ocupată o insulă aflată în largul coastelor Kuweitului.**

● **Replica irakienilor este foarte slabă. Se pare că trupele acestora sînt extrem de slab organizate.**

ANUNȚ

Organizația Muncitorească Centrală a P.N.Ț.-C.D., aduce la cunoștința membrilor și simpatizanților săi că la ședința din data de 28 februarie 1991, ce va avea loc în sediul central, corp B etaj I, ora 17, Preotul STOICA TEODOR va conferi despre „Morala creștină, baza concepției doctrinei P.N.Ț.-C.D."

Cititorii din străi[illegible]

[illegible]x 10376 prestir București, Calea Griviței nr. 61—68.

www.arhivedosar.ro